

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 221/18	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	11		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA			
0.11.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
wyrok Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 19 grudnia 2017 r. sygn. akt XVI K 194/12			
0.11.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			
# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
0.11.3. Granice zaskarżenia			

0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		

#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
0.11.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy			
0.12.1. Ustalenie faktów			
0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione			
0.12.2. Ocena dowodów			
0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów			

<p>0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>			
<p>. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>			
<p>Lp.</p>	<p>Zarzut</p>		
<p>1. 2. 3. 4. 5. 6. 7. 8. 9. 10. 11. 12. 13. 14. 15. 16. 17.</p>	<p>Apelacje obrońców co do całości rozstrzygnięcia:</p> <p>Apelacja obrońcy oskarżonego Przemysław K., adwokata P. K. (1):</p> <p>Zarzut naruszenia prawa materialnego – art. 299 § 1, 5 i 6 k.k., art. 270 § 1 k.k., art. 271 § 1 i 3 k.k., art. 273 k.k., art. 286 § 1 k.k. i ar. 294 § 1 k.k. – poprzez ich niewłaściwe zastosowanie, polegające na wadliwym przyjęciu, że wypełnione zostały ustawowe znamiona tych czynów.</p> <p>Zarzut obrazy przepisów postępowania – art. 439 1 pkt 9 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 9 k.p.k., poprzez wyjście poza granice aktu oskarżenia.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p>	

18.	Zarzut obrazy przepisów	# niezasadny
19.	postępowania – 413 § 2 k.p.k. w zw.	# zasadny
20.	z art. 6 k.p.k.,	# częściowo zasadny
21.	poprzez niezrozumiałe	# niezasadny
22.	opisanie przypisanego oskarżonemu czynu.	# zasadny
23.	Zarzut obrazy przepisów	# częściowo zasadny
24.	postępowania – art. 5 § 2 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k.,	# niezasadny
25.		# zasadny
26.	poprzez przekroczenie	# częściowo zasadny
27.	zasad swobodnej oceny dowodów,	# niezasadny
28.	bezpośredniości i poprzez	# zasadny
29.	rozstrzygnięcie niedających się usunąć	# częściowo zasadny
30.	wątpliwości na niekorzyść oskarżonego.	# niezasadny
31.	Zarzut błędu w ustaleniach	# zasadny
32.	faktycznych poprzez	# częściowo zasadny
33.	przyjęcie, że oskarżony	# niezasadny
34.	dopuścił się zarzuconych mu czynów.	# zasadny
35.	Zarzut ewentualny	# częściowo zasadny
36.	rażącej surowości kary 4 lat i 6 miesięcy	# niezasadny
37.	pozbawienia wolności oraz	# zasadny
38.	grzywny w wymiarze 400	# częściowo zasadny
39.	stawek dziennych po 200 zł każda, orzeczonych	# niezasadny
40.	wobec oskarżonego P. K. (2).	# zasadny
41.	<u>Apelacja obrońcy (...)</u>	# częściowo zasadny
42.	<u>K.</u> , adwokata A. C. (1):	# niezasadny
43.	Zarzuty naruszenia prawa materialnego –	# zasadny
44.	art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. i ar. 294 § 1 k.k. i art.	# częściowo zasadny
45.	299 § 1, 5 i 6 k.k.	# niezasadny
46.	– poprzez ich niewłaściwe zastosowanie, polegające	# zasadny

47.	na wadliwym przyjęciu, że wypełnione zostały	# częściowo zasadny
48.	ustawowe znamiona tych czynów.	# niezasadny
49.		# zasadny
50.	Zarzut ewentualny rażącej surowości	# częściowo zasadny
51.	kary 4 lat pozbawienia wolności oraz grzywny	# niezasadny
52.	w wymiarze 350 stawek dziennych po 200 zł	# zasadny
53.	każda, orzeczonych wobec oskarżonego D. K..	# częściowo zasadny
1.		# niezasadny
2.	<u>Apelacja obrońcy (...)</u> J. i W. D. , adwokata A. C.	# zasadny
3.	(2):	# częściowo zasadny
4.	Zarzut naruszenia prawa materialnego	# niezasadny
5.	– „pośrednio” art.	# zasadny
6.	20 k.k. , poprzez niezasadne przyjęciem,	# częściowo zasadny
7.	że oskarżony J. wpadł na pomysł założenia	# niezasadny
8.	działalności gospodarczej PHU (...) i J. J. (2).	# zasadny
9.		# częściowo zasadny
10.	Zarzut naruszenia prawa materialnego	# niezasadny
11.	– art. 9 § 1	# zasadny
12.	k.k. poprzez zaniechanie ustaleń dotyczących	# częściowo zasadny
13.	zamiaru wymienionych oskarżonych.	# niezasadny
14.	Zarzut błędu w ustaleniach	# zasadny
15.	faktycznych poprzez wadliwe przyjęcie, że	# częściowo zasadny
16.	oskarżony J. przyznał się do winy.	# niezasadny
17.		# zasadny
18.	Zarzut błędu w ustaleniach	# częściowo zasadny
19.	faktycznych poprzez przyjęcie, że decyzja	# niezasadny
20.	Urzędu Kontroli	# zasadny
21.	Skarbowej dotycząca firmy oskarżonych była	# częściowo zasadny
22.	wiarygodna.	# niezasadny

23.	Zarzut błędu w ustaleniach	# zasadny
24.	faktycznych poprzez przyjęcie, że dostawy paliwa faktycznie się odbywały, przy	# częściowo zasadny
25.	odbywały, przy	# niezasadny
26.	jednoczesnym przyjęciu, że następował obrót pustymi fakturami.	# zasadny
27.		# częściowo zasadny
28.		# niezasadny
	Zarzut błędu w ustaleniach	# zasadny
	faktycznych poprzez przyjęcie, że oskarżeni mieli wiedzę o nielegalnym pochodzeniu paliwa.	# częściowo zasadny
		# niezasadny
		# zasadny
	Zarzut błędu w ustaleniach	# częściowo zasadny
	faktycznych poprzez pominięcie okoliczności wynikających z wyroku Sądu Rejonowego w P. z dnia 10 lipca 2008 r. w sprawie II K 535/07 dotyczącego B. B. (1).	# niezasadny
		# zasadny
		# częściowo zasadny
		# niezasadny
		# zasadny
	Zarzuty obrazy przepisów postępowania – art. 5 § 2 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k., poprzez przekroczenie zasad swobodnej oceny dowodów i rozstrzygnięcie niedających się usunąć wątpliwości na niekorzyść oskarżonego.	# częściowo zasadny
		# niezasadny
		# zasadny
		# częściowo zasadny
		# niezasadny
		# zasadny
	Zarzuty obrazy przepisów postępowania – art. 170 k.p.k. poprzez oddalenie wniosku dowodowego o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego z dziedziny rachunkowości oraz niezwrócenie się	# częściowo zasadny

do właściwych urzędów skarbowych o informacje na temat prawomocności decyzji wydanych po kontroli skarbowej.	# niezasadny # zasadny # częściowo zasadny
Zarzut (z ostrożności procesowej) przedawnienia występów karno-skarbowych.	# niezasadny # zasadny # częściowo zasadny
<u>Apelacja obrońcy oskarżonego M. J. (1)</u> , adwokata J. T.:	# niezasadny # zasadny
Zarzut <i>naruszenia prawa materialnego</i> – art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 271 § 1 i 3 k.k. w zw. z art. 270 § 1 k.k. i art. 273 k.k. w zb. z art. 299 § 1, 5 i 6 k.k. w zw. z art. 54 § 1 k.k.s. i art. 62 k.k.s., poprzez błędne przyjęcie, że zarzucone oskarżonemu zachowania wypełniły ustawowe znamiona przestępstw stypizowanych w wymienionych artykułach.	# częściowo zasadny # niezasadny # zasadny # częściowo zasadny # niezasadny # zasadny # częściowo zasadny # niezasadny # zasadny # częściowo zasadny
Zarzut <i>błędu w ustaleniach faktycznych</i> w zakresie świadomości oskarżonego co do przestępczego charakteru zachowań jego kontrahentów przy transakcjach obrotu paliwami.	# niezasadny # zasadny # częściowo zasadny # niezasadny # zasadny # częściowo zasadny
Zarzut <i>naruszenia prawa procesowego – art. 410 k.p.k.</i> , poprzez pominięcie dokumentów handlowych spółki oskarżonego J..	# niezasadny # zasadny # częściowo zasadny
<u>Apelacja obrońcy (...)</u> B. , adwokat D. Ł.:	# niezasadny # zasadny

Zarzut błędu w ustaleniach faktycznych w zakresie świadomości oskarżonego co do nielegalnego pochodzenia paliwa oraz bezpodstawnego przyjęcia, że wymieniony oskarżony zajmował się nielegalną produkcją paliwa i komponentów paliwowych.	# częściowo zasadny # niezasadny # zasadny # częściowo zasadny # niezasadny # zasadny # częściowo zasadny
Zarzuty obrazy przepisów postępowania – 413 § 12 k.p.k. w zw. z art. 6 k.p.k. , poprzez niejasne opisanie znamion przypisanego oskarżonemu czynu z art. 299 § 1 i 5 k.k..	# niezasadny # zasadny # częściowo zasadny # niezasadny # zasadny # częściowo zasadny
Zarzuty obrazy przepisów postępowania – art. 5 § 2 k.p.k., art. 7 k.p.k. oraz art. 410 k.p.k. , poprzez oparcie ustaleń faktycznych na wadliwie ocenionych dowodach i rozstrzygnięcie niedających się usunąć wątpliwości na niekorzyść oskarżonego.	# niezasadny # zasadny # częściowo zasadny # niezasadny # zasadny # częściowo zasadny # niezasadny # zasadny
Zarzuty obrazy przepisów postępowania – art. 7 k.p.k. w zw. z art. 424 § 2 k.p.k. , poprzez pominięcie w uzasadnieniu wyroku wyjaśnienia kwestii uczynienia sobie przez oskarżonego z przestępstwa stałego źródła utrzymania, działania w celu osiągnięcia korzyści	# częściowo zasadny # niezasadny

majątkowej oraz
wysokości świadczeń
publicznoprawnych
należnych Skarbowi
Państwa.

Zarzut (z ostrożności
procesowej) **naruszenia
prawa materialnego** –
art. 286 § 1 k.k. w zw. z
art. 294 § 1 k.k., art. 299
§ 6 k.k. oraz art. 286 § 1
k.k. w zw. z art. 273 k.k.,
poprzez błędne przyjęcie,
że zarzucone oskarżonemu
zachowania wypełniły
ustawowe znamiona
przestępstw
stypizowanych w
wymienionych artykułach,
przy czym w przypadku
dwóch ostatnich z
wymienionych przepisów
ich zastosowanie zamiast
zastosowania przepisów
art. 62 § 2 k.k.s. i art. 76
k.k.s.

Zarzut ewentualny
**rażącej surowości
kar** jednostkowych po
2 lata pozbawienia
wolności, orzeczonych
wobec oskarżonego T. B..

Apelacja obrońcy (...)

G., adwokata M. S.:

Zarzut **naruszenia
prawa materialnego** –
**art. 286 § 1 k.k. w
zw. z art. 294 § 1 k.k.**,
poprzez błędne przyjęcie,
że zarzucone oskarżonemu
zachowania wypełniły
ustawowe znamiona
przestępstw
stypizowanych w
wymienionych artykułach.

Zarzut **naruszenia prawa materialnego – art. 62 § 2 k.k.s. i art. 76 k.k.s.** poprzez ich niezastosowanie, a zastosowanie zamiast nich przepisów art. 273 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k.

Zarzuty **obrazy przepisów postępowania – art. 399 k.p.k. i art. 6 k.p.k.,** poprzez nieuprzedzenie oskarżonego o możliwości zmiany kwalifikacji prawnej czynu w zakresie zastosowania art. 294 § 1 k.k.

Zarzut **obrazy przepisów postępowania – art. 4 k.p.k. w zw. z art. 169 k.p.k. i art. 170 § 1 k.p.k. oraz art. 2 k.p.k. w zw. z art. 167 in fine k.p.k.** poprzez nieprzeprowadzenie z urzędu dowodów przemawiających na korzyść oskarżonego, w tym oddalenie wniosków dowodowych obrony o dopuszczenie opinii biegłego z dziedziny rachunkowości – a w efekcie niewłaściwą ocenę dowodów z wyjaśnień oskarżonych G. i B..

Zarzut **obrazy przepisów postępowania – art. 423 § 1 k.p.k.,** poprzez przekroczenie terminu sporządzenia uzasadnienia.

Zarzut **obrazy przepisów postępowania – art. 170 § 1 pkt 2 i 5 k.p.k. i art. 193 k.p.k.** poprzez samodzielne ustalenia przez Sąd okoliczności w postaci obrotu pustymi fakturami, bez uzyskania w tym zakresie wiadomości specjalnych.

Zarzuty **obrazy przepisów postępowania – art. 5 § 2 k.p.k. i art. 7 k.p.k.,** poprzez oparcie ustaleń faktycznych na wadliwie ocenionych dowodach, w tym z wyjaśnień oskarżonego G. i rozstrzygnięcie niedających się usunąć wątpliwości na niekorzyść oskarżonego.

Zarzut **obrazy przepisów postępowania – art. 170 § 1 pkt 5 k.p.k.** poprzez oddalenie wniosku dowodowego o przesłuchanie świadka G. L..

Zarzuty **błędu w ustaleniach faktycznych** w zakresie świadomości oskarżonego co do nielegalnego pochodzenia paliwa oraz bezpodstawnego przyjęcia, że uczestniczył w nielegalnych transakcjach, podczas gdy oskarżony D. K. podał, że nie zna oskarżonego G., jak również co do faktu wprowadzania przez oskarżonego G. w

błąd jego kontrahentów oraz przyjęcie ustaleń sprzecznych z tymi leżącymi u podstaw skazania oskarżonych w sprawie II K 155/14 Sądu Rejonowego w Trzciance.

Apelacja obrońcy (...)

M., adwokata M. U.:

Zarzut **błędu w ustaleniach**

faktycznych poprzez wadliwe przyjęcie, że oskarżony M. dopuścił się zarzuconych mu przestępstw, nawet przy dokonaniu przez Sąd I instancji eliminacji części zachowań oskarżonego z opisu czynów.

Zarzut **naruszenia prawa materialnego – art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 273 k.k. i art. 299 § 1, 5 i 6 k.k.**, poprzez błędne przyjęcie, że zarzucone oskarżonemu zachowania wypełniły ustawowe znamiona przestępstw stypizowanych w wymienionych artykułach

Zarzut **naruszenia prawa materialnego – art. 286 § 1 k.k.** poprzez przyjęcie, że przypisane oskarżonemu oszustwo skutkowało szkodą w majątku Skarbu Państwa.

Zarzut przyjęcia wyłącznie okoliczności obciążających oskarżonego z pominięciem tych, które

skutkować mogły jego uniewinnieniem.

Zarzut ewentualny **rażącej surowości kar** jednostkowych oraz kary łącznej 4 lat pozbawienia wolności oraz kar jednostkowych i kary łącznej grzywny w wymiarze 600 stawek dziennych po 200 zł każda, orzeczonych wobec oskarżonego S. M.

Apelacje obrońców co do kary:

Apelacja obrońcy (...)

A., adwokata A. B.:

zrzut **naruszenia art. 7 k.p.k. oraz art. 60 § 3 i 5 k.k.**, poprzez uznanie wyjaśnień oskarżonego P. A. za niespełniające przesłanek warunkujących zastosowanie instytucji nadzwyczajnego złagodzenia kary i co za tym idzie wadliwe jej niezastosowanie w odniesieniu do wymienionego oskarżonego;

zarzut **rażącej surowości kary** 4 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej wobec oskarżonego P. A..

Apelacja obrońcy oskarżonego P. R.,

adwokata M. M. (2):

zarzut **rażącej surowości kary** 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej wobec oskarżonego P. R..

**Apelacja obrońcy
oskarżonego M. J. (2),**

adwokata J. S.:

zarzut **rażącej
surowości kary**
grzywny orzeczonej wobec
oskarżonego M. J. (2)
w wymiarze 300 stawek
dziennych po 200 zł każda.

Apelacja prokuratora

zarzuty **naruszenia
prawa procesowego –
art. 7 k.p.k. w zw.
z art. 410 k.p.k.** oraz
**błędów w ustaleniach
faktycznych** w zakresie
przyjęcia braku
świadomości oskarżonych
F. T., J. J. (3), J. J.
(2), M. P., K. U., B. J.,
R. B. i P. B. (1) co do
fikcyjności transakcji, a co
za tym idzie – wykluczenia
przestępczego zamiaru
oskarżonych, wynikający
z dowolnej oceny
wyjaśnień wymienionych
oskarżonych w kontekście
dowodów
potwierdzających ich
sprawstwo, tj. ujawnionej
dokumentacji księgowo-
handlowej oraz wyjaśnień
P. A., Ł. P. i P. R.
oraz zeznań T. I. (1),
nadto dokonanie oceny
wyjaśnień
uniewinnionych
oskarżonych w sposób
sprzeczny z zasadami
doświadczenia życiowego
oraz wadliwe uznanie
za wiarygodne dowodów
potwierdzających wersję
uniewinnionych
oskarżonych, tj. zeznań
świadka E. B. oraz

wyjaśnień oskarżonego M.
J. (1);

zarzut **naruszenia
prawa procesowego**
– **art. 17 § 1
pkt 3 k.p.k.** poprzez
**umorzenie
postępowania** wobec **R.
B.** o czyn zarzucony jej w
pkt XXXVII;

zarzuty **naruszenia
prawa materialnego,
poprzez pominięcie
przepisów:**

-art. 270 § 1 k.k.
– w podstawie prawnej
skazania oskarżonego **S.
M.** w pkt 40 i
31 części rozstrzygającej
zaskarżonego wyroku
(odpowiednio: pkt XXV i
XIX zarzutów),

**- art. 270 § 1 k.k. i art.
271 § 1 i 3 k.k. oraz
art. 18 § 3 k.k. w zw.
z art. 271 § 1 i 3 k.k.**
– w podstawie prawnej
skazania oskarżonego
S. M. w pkt
42 części rozstrzygającej
zaskarżonego wyroku (pkt
XXVII zarzutów),

- art. 271 § 1 i 3 k.k.
– w podstawie prawnej
skazania oskarżonego **S.
M.** za czyn zarzucony mu
w pkt XXIX zarzutów,

- art. 271 § 1 i 3 k.k.
– w podstawie prawnej
skazania oskarżonego **T.
N.** za czyn zarzucony mu w
pkt XXXI zarzutów,

- art. 271 § 1 i 3 k.k.
– w podstawie prawnej
skazania oskarżonego **K.**

G. za czyn zarzucony mu w pkt XL zarzutów;

zarzut **naruszenia prawa procesowego – art. 410 k.p.k. i art. 413 § 2 pkt 1 k.p.k.** poprzez błędne przyjęcie daty końcowej czynu przypisanego **oskarżonemu M. J. (2)** w pkt 27 części rozstrzygającej zaskarżonego wyroku, tj. określenia jej na dzień 4 maja 2003 r., pomimo że ustalone i przypisane oskarżonemu czynności sprawcze sięgały daty 14 maja 2003 r.;

zarzut **naruszenia prawa procesowego – art. 410 k.p.k. i art. 413 § 2 pkt 1 k.p.k.** poprzez błędne przyjęcie daty końcowej czynu przypisanego **oskarżonemu S. M.** w pkt 38 części rozstrzygającej zaskarżonego wyroku, tj. określenia jej na dzień 31 maja 2006 r., pomimo że ustalone i przypisane oskarżonemu czynności sprawcze sięgały daty 5 czerwca 2006 r.;

zarzut **naruszenia prawa procesowego – art. 399 k.p.k., art. 410 k.p.k. i art. 413 § 2 pkt 1 k.p.k.** poprzez pominięcie **art. 54 § 1 k.k.s.** – w podstawie prawnej skazania **oskarżonego M. J. (1) i W. D.** w pkt 19 części rozstrzygającej zaskarżonego wyroku (pkt

XVI i XXV zarzutów z części wstępnej wyroku), pomimo przypisania im czynności sprawczych wypełniających znamiona przestępstwa karnoskarbowego ujętego we wskazanym przepisie, a nadto poprzez zaniechanie obowiązku poinformowania stron o możliwości zamiany kwalifikacji prawnej czynu, co uniemożliwiło oskarżycielowi publicznemu zajęcie stanowiska w sprawie.

zarzut **naruszenia prawa procesowego – art. 399 k.p.k., art. 410 k.p.k. i art. 413 § 2 pkt 1 k.p.k.**, w zakresie czynu przypisanego **oskarżonemu S. M.** w **pkt 31** części rozstrzygającej zaskarżonego wyroku, poprzez pominięcie ujawnionych na rozprawie dowodów świadczących o dokonywaniu przez oskarżonego czynności sprawczych wypełniających ustawowe znamiona czynu z art. 299 § 1, 5 i 6 k.k., a następnie przypisanie oskarżonemu czynu ze zmienionym opisem i kwalifikacją prawną (nieobejmującą wskazanego przepisu) i to bez poinformowania stron o możliwości zamiany kwalifikacji prawnej czynu, co uniemożliwiło oskarżycielowi publicznemu zajęcie stanowiska w sprawie.

	<p>zarzut naruszenia prawa procesowego – art. 413 § 2 pkt 2 k.p.k., w zakresie przyjętych do połączenia i objętych karą łączną kar jednostkowych pozbawienia wolności, grzywien i środków karnych wymierzonych oskarżonemu S. M. poprzez wadliwe wskazanie numeracji poszczególnych rozstrzygnięć obejmujących kary jednostkowe, co czyniło rozstrzygnięcie w przedmiocie kary łącznej nieczytelnym, jak również poprzez zaniechanie połączenia środków karnych objętych zdublowanymi pkt 29 i 32 sentencji wyroku.</p>		
<p>Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Ad. pkt. 18 – zarzut apelacji obrońcy oskarżonych M. J. (1) i W. D.</p> <p>Oskarżonym J. i D. – odmiennie niż w przypadkach innych oskarżonych, w których objęte zarzutami czyny karnoskarbowe uległy przedawnieniu – przypisano (w pkt 19 części rozstrzygającej zaskarżonego wyroku) takie właśnie przestępstwo, związane z uszczupleniem należności</p>			

publicznych w postaci podatku Vat i podatku akcyzowego, wypełniające znamiona m.in. czynu z art. 56 § 1 k.k.s. i art. 54 § 1 k.k.s.

Sąd odwoławczy nie podzielił stanowiska wyrażonego w apelacji obrońcy wymienionych oskarżonych, dotyczącego

przedawnienia

karalności będących przedmiotem niniejszej sprawy **przestępstw karno – skarbowych**.

Stanowisko obrońcy pozostawało w sprzeczności z regulacjami dotyczącymi przedawnienia

przestępstw karno – skarbowych. Dodać

należało, że Sąd Apelacyjny, mając na względzie bezwzględny charakter przyczyny odwoławczej związanej z przedawnieniem

karalności (art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k.)

kwestię przedawnienia zbadał także w odniesieniu do oskarżonego S. M., któremu również przypisano przestępstwa karno – skarbowe, pomimo że jego obrońca nie podniosła w tym zakresie zarzutów.

W omawianych przypadkach przestępstwa popełnione zostały w okresie od (...)r. Jak zaś wynika z art. 44 § 1 pkt 2 k.k.s., karalność przestępstwa

skarbowego ustaje, jeżeli od czasu jego popełnienia upłynęło lat 10 - gdy czyn stanowi przestępstwo skarbowe zagrożone karą pozbawienia wolności przekraczającą 3 lata (a do takich przestępstw należały te przypisane oskarżonym). Przy czym, jak wynika z § 3 powołanego przepisu, bieg przedawnienia przestępstwa skarbowego polegającego na uszczupieniu lub narażeniu na uszczuplenie należności publicznoprawnej (a do takich należały czyny przypisane oskarżonym) rozpoczyna się z końcem roku, w którym upłynął termin płatności tej należności. Zatem, w przypadku przestępstw karno - skarbowych przypisanych oskarżonym w niniejszej sprawie, w przypadku których związane z nimi należności publiczno - prawne, wynikające z dokonanych w roku 2007, transakcji sprzedaży paliw, winny być uiszczone w tymże samym roku - okres przedawnienia rozpoczynał bieg z końcem (...) roku. W omawianym zatem wypadku bieg 10-letniego terminu przedawnienia rozpoczął się z dniem (...) r.

Przy czym - jak stanowi z kolei przepis § 5 wymienionego artykułu - jeżeli we wskazanym

okresie przedawnienia wszczęto postępowanie przeciwko sprawcy (a tak było w niniejszej sprawie), karalność popełnionego przez niego przestępstwa skarbowego określonego w § 1 pkt 2 – ustaje z upływem 10 lat od zakończenia tego okresu. Regulacja ta oznacza zatem faktyczne wydłużenie okresu przedawnienia do lat 20. Zatem w omawianym przypadku upływ terminu przedawnienia nastąpi z dniem (...) r.

Dodać należało, że dyspozycja art. 44 § 2 k.k.s., stanowiąca, że karalność przestępstwa skarbowego polegającego na uszczupieniu lub narażeniu na uszczuplenie należności publicznoprawnej ustaje także wówczas, gdy nastąpiło przedawnienie tej należności – w omawianym przypadku również nie prowadziła do konkluzji o ustaniu karalności zarzuconego oskarżonemu przestępstwa karnoskarbowego. Przepis ten bowiem czytany być winien w łączności z przepisami art. 70 § 6 pkt 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa (Dz.U.2019.900 j.t.), zgodnie z którym bieg terminu przedawnienia zobowiązania podatkowego (co do zasady 5 letniego)

nie rozpoczyna się, a rozpoczęty ulega zawieszeniu, z dniem wszczęcia postępowania w sprawie o przestępstwo skarbowe lub wykroczenie skarbowe, o którym podatnik został zawiadomiony, jeżeli podejrzenie popełnienia przestępstwa lub wykroczenia wiąże się z niewykonaniem tego zobowiązania. W realiach niniejszej sprawy, przedawnienie należności publicznoprawnej (z uwagi na przerwanie jego biegu w związku z wszczętym postępowaniem) także zatem jeszcze nie nastąpiło.

Tym samym, w chwili prawomocnego rozpoznania przedmiotowej sprawy, co miało miejsce w dniu (...) r., przedawnienie karalności zarzuconych oskarżonym przestępstw karno – skarbowych jeszcze nie nastąpiło. Dodać należało, że analiza dat popełnienia wszystkich pozostałych (poza przestępstwami karno-skarbowymi) czynów, będących przedmiotem osądu w niniejszej sprawie, dokonana przez pryzmat dotyczących przedawnienia regulacji zawartych w ustawie karnej, nie pozostawiała wątpliwości, że również te czyny, w chwili prawomocnego

rozstrzygnięcia sprawy,
nie były przedawnione.

**Ad. pkt. 2 – zarzut
apelacji obrońcy
oskarżonego P. K. (2)**

Wbrew stanowisku
apelującego, w
przedmiotowej sprawie
nie doszło do **obrazy
przepisów**

**postępowania – art. 17
§ 1 pkt 9 k.p.k.**, poprzez
**wyjście poza granice
aktu oskarżenia.** Nie

budziło wątpliwości, że
przypisując

wymienionemu

oskarżonemu

przestępstwo, w pkt

1 części rozstrzygającej

zaskarżonego wyroku, Sąd

I instancji dokonał

znacznej modyfikacji

opisu tego czynu.

Modyfikacja ta objęła

m.in. eliminację

niektórych spośród

zarzuconych oskarżonemu

czynności sprawczych

oraz ustalenie innego

niż zarzucony skutku

działań oskarżonego, tj.

przyjęcie, że działania ta

były ukierunkowane na

oszukanie indywidualnych

nabywców paliwa, nie

zaś pracowników Urzędu

Skarbowego. Zmiana ta,

choć istotna i obejmująca

różne elementy opisu

czyny, nie stanowiła

jednakże wykroczenia

poza granice oskarżenia.

Granice te – co jest

niesporne w doktrynie

i orzecznictwie –

określa bowiem nie

opis czynu zawarty w akcie oskarżenia, ani też przyjęta przez oskarżyciela kwalifikacja prawna, lecz zdarzenie w znaczeniu historycznym. Przy czym sąd rozpoznający sprawę dysponuje znaczną swobodą w kształtowaniu przedmiotowo-podmiotowego opisu oraz oceny prawnej zachowania oskarżonego w ramach zdarzenia historycznego będącego podstawą orzekania i przedmiotem procesu, nie będąc oczywiście władnym dokonać ustaleń w zakresie wykraczającym poza ramy owego zdarzenia historycznego (por. wyrok SN z 14.04.2016 r., V KK 458/15, LEX nr 2294600 oraz C. Kulesza, Zasada skargowości [w:] System Prawa Karnego Procesowego, t. III, Zasady procesu karnego, red. P. Hofmański, P. Wiliński, G. Artymiak, Warszawa 2014, s. 553). Zgodnie z wypracowanym w orzecznictwie poglądem nie stanowi przekroczenia ram zdarzenia historycznego m.in.:

1) ustalenie odmiennego czasu popełnienia czynu będącego przedmiotem rozpoznania;

2) dokonanie odmiennych ustaleń faktycznych dotyczących zarówno strony przedmiotowej, jak i podmiotowej;

3) ustalenie odmiennego sposobu zachowania się i działania poszczególnych sprawców;

4) ustalenie odmiennego skutku i powiązanie go z zachowaniem oskarżonego.

W przedmiotowej sprawie zatem, dokonanie przez Sąd I instancji odmiennych ustaleń co do ukierunkowania działań oskarżonego i ich skutku (tj. oszukania indywidualnych nabywców paliwa, co do faktycznego źródła jego pochodzenia, nie zaś pracowników Urzędu Skarbowego), nie mogło być uznane za wykroczenie poza granice oskarżenia.

Dodać należało, że stanowisko apelującego o wyjściu poza granice oskarżenia, było tym bardziej nieuprawnione, że przypisane oskarżonemu złożone działania sprawcze ukierunkowane na ukrycie faktu nielegalnego pochodzenia paliwa były tożsame niezależnie od przyjętego ostatecznie wspomnianego skutku tychże działań, tj. hipotetycznego wprowadzenia w błąd pracowników urzędu skarbowego, czy też wprowadzenia w błąd indywidualnych nabywców paliwa. Stanowisko apelującego ignorowało także fakt,

że podejmując przypisane mu działania, w tym nawet te niedotyczące bezpośrednio indywidualnych nabywców paliwa, jak np. obracanie fakturami poświadczającymi nieprawdę, oskarżony obejmował swoją świadomością również i to że ostatecznie dostarczane przez niego paliwo, pochodzące z nielegalnego źródła, sprzedane zostanie indywidualnym nabywcom, a owe oszukańcze zabiegi nakierowane były na ukrycie przed nabywcami faktu, że paliwo to pochodziło z nieznanego źródła.

Ad. pkt. 4, 7, 11, 14, 16, 20, 22, 34 i 40 – zarzuty apelacji obrońców oskarżonych P. K. (2), D. K., M. J. (1), W. D., T. B., K. G. i S. M.

Przechodząc do oceny zarzutów apelacji obrońców, kwestionujących sprawstwo i winę oskarżonych, zauważyć należało, że zarzuty te, jak również popierające je wywody apelacji, pomimo zakwalifikowania ich zarówno jako **zarzuty naruszenia prawa procesowego**, jak i **błędu w ustaleniach faktycznych**, a w niektórych przypadkach nawet **obrazy prawa materialnego**,

sprowadzały się w swej istocie do prostej polemiki z ustaleniami poczynionymi przez Sąd I instancji. We wszystkich apelacjach obrończych wyrażone zatem zostały krytyczne uwagi pod adresem sądowej oceny danego dowodu, które albo nie zostały połączone ze wskazaniem konkretnych uchybień w procedowaniu Sądu I instancji, bądź też oparte zostały na uchybieniach nieistniejących. Apelujący dostrzegali zatem wadliwość postępowania dowodowego – a w rezultacie ustaleń faktycznych – tam, gdzie wynik sądowej oceny dowodów różnił się od ich własnej. Poza ową prostą lub nieskuteczną polemiką z wynikiem oceny dowodów, apelujący koncentrowali się na wytykaniu błędów w ustaleniach faktycznych, dla wykazania których przedstawili argumentację sprowadzającą się de facto do forsowania własnej wersji zdarzeń objętych postępowaniem karnym, w szczególności interpretacji okoliczności czynów przypisanych oskarżonemu opartej na prostej afirmacji stanowisk procesowych oskarżonych. Apelujący nie baczili przy tym, że to właśnie ich wersja zdarzeń – w przeciwieństwie do tej przyjętej przez Sąd Okręgowy – nie znajdowała potwierdzenia

w zgromadzonym materiale dowodowym.

Zauważyć zatem należało, że podniesione przez apelujących obrońców zarzuty naruszenia prawa procesowego, które zostały skonkretyzowane (poprzez wskazanie szczegółowych przepisów proceduralnych, którym uchybić miał Sąd I instancji), a nie tylko ograniczały się do wytknięcia naruszenia generalnych zasad procesowych, ujętych w **art. 4 k.p.k., art. 6 k.p.k., art. 7 k.p.k., czy art. 5 § 2 k.p.k.** – jak wspomniano powyżej, a co omówione zostanie w dalszej części niniejszych rozważań – dotyczyły uchybień nieistniejących bądź nie mających wpływu na treść rozstrzygnięcia.

Oceniając zasadność podniesionych w apelacjach zarzutów dotyczących przypisanych oskarżonemu sprawstwa i winy, zauważyć należało, że istotą tych zarzutów było kwestionowanie prawidłowości dokonanej przez Sąd I instancji oceny kluczowych w sprawie dowodów, w tym dowodów z ***pomówień pochodzących od współoskarżonych P. A., P. R. i Ł. P.*** (obciążającego w swoich wyjaśnieniach m.in. negujących swoją winę oskarżonych K., K.,

J., D., G., czy B.). Podkreślenia wymagało, że treść wymienionych dowodów była bogata w szczegóły istotne dla rozstrzygnięcia – co w połączeniu z materiałem z nieosobowych źródeł dowodowych, w tym przede wszystkim z dokumentacji handlowej działalności gospodarczych prowadzonych przez oskarżonych, dostarczało wyczerpujących podstaw do odtworzenia zdarzeń składających się na zarzucaną oskarżonym przestępczą działalność związaną z nielegalnym obrotem paliwami. Wobec istnienia w sprawie takiego materiału dowodowego, stanowisko obrońców, forsujących tezę o niewinności oskarżonych, miało sens jedynie w przypadku wykazania niewiarygodności tych dowodów. W przypadku zaś uznania owych dowodów za wiarygodne, stanowiska apelujących obrońców okazałyby się rażąco dowolne i nieskuteczne. Wbrew jednakże oczekiwaniom apelujących obrońców, kontrola instancyjna wykazała, że we wszystkich przypadkach zarzuty skierowane przeciwko ocenie wymienionych dowodów nie zasługiwały na uwzględnienie, a popierająca je argumentacja obrońców

okazała się w całości chybiona.

I tak, apelujący obrońcy uzasadnienia dla swojej tezy o nieprawdziwości relacji procesowych wymienionych oskarżonych P. A., P. R. i Ł. P. upatrywali w ich motywacji, mającej jakoby polegać na dążeniu do poprawy własnej sytuacji procesowej nawet za cenę podawania nieprawdy. Tymczasem o ile bezspornym było, że wymienieni oskarżeni chcąc zyskać legalne korzyści procesowe związane ze współpracą z wymiarem sprawiedliwości, w sposób oczywisty mieli interes prawny w tym, by dostarczyć organom ścigania informacje o czynach i sprawcach związanych z ich własną przestępczą działalnością, to jednak twierdzenia obrony, jakoby realizując swój cel procesowy, prezentowali oni zmyśloną narrację, fałszywie oskarżając innych oskarżonych w sprawie – nie zostało przez apelujących wykazane. W zakresie omawianego zarzutu, apelujący obrońcy poprzestali bowiem na prezentacji wyводу, który sprowadzał się do myśli, że fałszywe oskarżanie innych osób i zmyślanie faktów w sposób niejako naturalny wynika z dążenia oskarżonego do uzyskania legalnych

korzyści procesowych w postępowaniu karnym.

Myślenie takie pomijało jednak okoliczność, że w interesie oskarżonych P. A., P. R., czy Ł. P. było przedstawienie organom ścigania jak największej ilości informacji przydatnych procesowo, a więc prawdziwych i dających się skutecznie zweryfikować w toku postępowania dowodowego, tylko takie bowiem informacje warunkowały możliwość uzyskania przez oskarżonych wspomnianych korzyści procesowych.

Omawiane wywody apelacji abstrahowały też od bezspornej okoliczności, że zarówno P. A., jak i P. R., czy Ł. P. obciążając współoskarżonych, podawali też okoliczności obciążające ich samym. Zasadnie zatem można było przyjąć, że w tym zakresie wyjaśniali prawdziwie.

Podkreślenia wymagało również, że wskazane powyżej dowody obciążające oskarżonych negujących swoją winę, w tym wyjaśnienia P. A., P. R., czy Ł. P. potwierdzały się wzajemnie w zakresie okoliczności transakcji obrotu paliwem, w których uczestniczyły poszczególne podmioty gospodarcze prowadzone

przez oskarżonych, w tym w zakresie skali udziału poszczególnych oskarżonych w tym procederze, przebiegu transakcji pomiędzy poszczególnymi firmami oraz świadomości poszczególnych oskarżonych co do tego, że obrót obejmuje paliwo pochodzące z nielegalnych źródeł, jak również co do podejmowanych przez strony transakcji działań mających na celu ukrycie nielegalnego pochodzenia paliwa. Wyjaśnienia wymienionych oskarżonych nie tylko potwierdzały się wzajemnie, ale też pozostawały w zgodzie z okolicznościami podawanymi przez oskarżonych T. N. i M. J. (2), którzy również przyznali się do popełnienia zarzucanych im czynów, opisując przy tym dokładnie swój udział w przyjmowaniu i wystawianiu nieprawdziwych faktur oraz rolę sprawców wiodących, w tym P. A. i P. K. (2). Częściowo potwierdzały je także wyjaśnienia oskarżonego S. M., słusznie uznane przez Sąd I instancji za wiarygodne w części złożonej w śledztwie, nie zaś w toku rozprawy głównej, kiedy to oskarżony zmienił swoją obciążającą wersję, tłumacząc w sposób niewiarygodny, jakoby

wymyślona została przez organy ścigania.

Wymienione dowody z wyjaśnień pomawiających znalazły też potwierdzenie w dowodach z zeznań świadków, tym **świadka T. I. (1)**, który szczegółowo opisał współpracę swojej spółki z oskarżonymi P. A. i P. K. (2), czy w zeznaniach współników wymienionego, świadków G. P. i P. G. (1).

Wiarygodności dowodów obciążających oskarżonych, w tym wymienionych wcześniej pomówień pochodzących od współoskarżonych, czy zeznań świadków, nie podważały skutecznie **wyjaśnienia oskarżonych**, bronionych przez autorów omawianych apelacji. Wyjaśnienia negujących swoją winę oskarżonych K., K., J., D., G., czy B. – choć przeciwne w swej treści – w zakresie przeczenia sprawstwu i winie oskarżonych, prawidłowo uznane zostały przez Sąd I instancji za niewiarygodne. Ich relacje procesowe nie znajdowały bowiem potwierdzenia w żadnym wiarygodnym dowodzie, tłumaczenia prezentowane przez oskarżonych nie wytrzymywały konfrontacji z informacjami wynikającymi z treści

wspominanych już dowodów z zeznań świadków, czy pomówień współoskarżonych, były nadto w świetle zasad doświadczenia życiowego wysoce nieprawdopodobne i wyraźnie motywowane chęcią uniknięcia odpowiedzialności karnej.

W tym miejscu zauważyć należało, rację miał apelujący obrońca **oskarżonego M. J. (1)**, zauważając, że Sąd I instancji przyjął, że wymieniony „przesłuchany w charakterze podejrzanego, przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów” (vide: str. 207 uzasadnienia zaskarżonego wyroku). Wbrew stanowisku apelującego jednakże, trudno stwierdzenie takie uznać za błąd w ustaleniach faktycznych. Po pierwsze nie odnosiło się ono do okoliczności faktycznych leżących u podstaw rozstrzygnięcia, ale do oceny dowodu. Po wtóre zaś, niezależnie od przypisania oskarżonemu wskazanej deklaracji, Sąd I instancji, oceniając jego wyjaśnienia miał pełną świadomość, że oskarżony podawał informacje mające wykluczyć jego winę i wyjaśniał w sposób mający uwolnić go od odpowiedzialności karnej. Przy czym – jak prawidłowo ocenił Sąd I instancji – wyjaśnienia

te nie były wiarygodne. W omawianym przypadku nie było zatem tak, jakoby Sąd I instancji uznał oskarżonego J. za winnego, dlatego, że ten przyznał się do winy, ale dlatego, że ocenił jego wyjaśnienia jako niewiarygodne w tym zakresie, w jakim oskarżony podawał okoliczności mające przeczyć jego winie.

Ad. pkt. 4, 21, 24
– zarzuty apelacji
obrońców
oskarżonych P. K. (2),
M. J. (1), T. B.

Oczywiście bezzasadny był podniesiony w apelacjach obrońców **zarzut naruszenia art. 410 k.p.k.**, które polegać miało na pominięciu przez Sąd I instancji wskazywanych w apelacjach dowodów (w ocenie apelujących – o korzystnej dla oskarżonych wymowie), w tym wyjaśnień samych oskarżonych, w zakresie, w jakim nie przyznawali się do winy. Lektura uzasadnienia zaskarżonego wyroku wskazywała jednoznacznie, że żaden z wymienionych w apelacjach dowodów nie został przez Sąd I instancji pominięty. O pominięciu dowodu można bowiem mówić w sytuacji, gdy Sąd przeprowadziwszy dowód na rozprawie, nie poddaje go następnie ocenie

w procesie wyrokowania. Tymczasem Sąd I instancji odniósł się do wszystkich wprowadzonych do procesu dowodów – także tych eksponowanych w zarzutach apelacji – poddał je analizie i dał temu wyraz w uzasadnieniu rozstrzygnięcia. Jedyne wyniki dokonanej przez Sąd oceny dowodów, różnił się od wniosków forsowanych przez obronę. Autorzy apelacji w sposób oczywiście mylny utożsamili zatem sytuację pominięcia danego dowodu, z przypadkiem różnicy w jego ocenie.

Nie mogło być zatem mowy – jak twierdzili apelujący obrońcy oskarżonych P. K. (2) i T. B. – o pominięciu przez Sąd I instancji wyjaśnień wymienionych oskarżonych oraz tych części wyjaśnień współoskarżonych P. A. oraz P. R., z których nie wynikały informacje potwierdzające winę K. i B.. Uwadze apelujących umknęło wyraźnie, że Sąd I instancji dokonał drobiazgowej oceny wyjaśnień wszystkich oskarżonych, w tym wyżej wymienionych (vide: str. 196-198, 198-199, 200-201, 212-214 uzasadnienia zaskarżonego wyroku), wyraźnie wskazując, które fragmenty ich relacji procesowych – i dlaczego – uznał za niewiarygodne.

Przedmiotowa sytuacja nie dotyczyła zatem pominięcia dowodu o korzystnej dla oskarżonego K., czy B. wymowie, ale uznania tego dowodu, za taki, z którego nie wynikały okoliczności ekskulpujące oskarżonych. Przy czym taka ocena, dokonana przez Sąd I instancji – jak będzie o tym mowa dalej – okazała się w pełni prawidłowa.

I tak, wyjaśnienia oskarżonego P. R. jednoznacznie potwierdzały udział oskarżonego K. w procederze nielegalnego obrotu paliwami. Przy czym – jak wynikało z zawartych na przywołanych wyżej kartach rozważań Sądu I instancji – oskarżony R. nie podawał informacji wykluczających sprawstwo i winę któregokolwiek ze współoskarżonych, a jedynie – jak trafnie ocenił Sąd I instancji – zakres wiedzy tego oskarżonego – choć istotny jako potwierdzenie okoliczności jego czynów i zachowań niektórych osób współdziałającym w ramach przestępczego procederu – nie był tego rodzaju, by pozwalał w sposób kompleksowy i wyczerpujący określić rozmiar i charakter przestępczego procederu oraz ustalić jego sprawców i zakres ich

odpowiedzialności karnej. Co nie znaczyło, że podawane przez niego informacje obciążające oskarżonego K. były niewiarygodne.

Sąd I instancji nie pominął również wyjaśnień oskarżonego P. B. (2) w zakresie, w jakim nie przyznawał się on do winy. Słusznie jednakże Sąd I instancji uznał, że wyjaśnienie złożone przez wymienionego na etapie śledztwa, pomimo wyrażenia przezeń deklaracji o nieprzyznaniu się do winy, zawierały informacje potwierdzające jego sprawstwo. Oskarżony B. opisał bowiem przebieg swojej współpracy w zakresie obrotu paliwami z oskarżonymi A. i K.. Podane przez niego informacje – w szczególności z zestawieniem z danymi wynikającymi z wyjaśnień oskarżonego A. – pozwalały jednoznacznie przyjąć, że oskarżony B. miał pełną świadomość faktu, że obrót w którym uczestniczy dotyczy paliwa niewiadomego pochodzenia, którego dostawcami nie były faktycznie firmy (...), a wystawiane przez nie dokumenty stanowią tzw. „puste” faktury, mające ukryć faktyczną stronę transakcji i upozorować legalny charakter obrotu. W omawianym przypadku zatem, doszło do sytuacji

kiedy to faktyczna treść wyjaśnień oskarżonego B. obiektywnie potwierdzała jego winę, a jej negowanie opierało się wyłącznie na subiektywnej ocenie samego oskarżonego.

Nie sposób mówić też o pominięciu przez Sąd I instancji istotnych dla rozstrzygnięcia okoliczności mających wynikać z dokumentacji złożonej przez oskarżonego J. w toku rozprawy w dniu (...) r. Jak wskazywał apelujący obrońca wymienionego oskarżonego, z dokumentacji tej wynikać miało to, że w przypadku paliwa nabywanego przez oskarżonego w ramach prowadzonej przez niego działalności gospodarczej, brak było zastrzeżeń co do jakości tego paliwa, czy też to, że Spółka (...) nabywała paliwo początkowo od firmy (...), a potem od różnych dostawców. Zważyć należało, że okoliczności te wynikały także z wyjaśnień oskarżonego J. oraz D., przy czym – jak trafnie przyjął Sąd I instancji – brak było podstaw do podważenia stanowiska oskarżonych w tym zakresie, w jakim podawali, że w ramach prowadzonych przez nich zakupów, paliwo było faktycznie dostarczane, a dokumentacja przekazywana. Okoliczność ta nie ekskulpowала

oskarżonych od
postawionych im
zarzutów, skoro istotą
przypisanego im
przestępstwa było m.in.
to, że świadomie stali
się elementem łańcucha
podmiotów, które –
choć faktycznie obracały
paliwem – to w ramach
procederu wystawiania
tzw. pustych faktur
(w tym wypadku
faktur dokumentujących
nieprawdziwego dostawcę
paliwa), ukrywały fakt, że
paliwo to pochodziło z
niewiadomego
(nielegalnego) źródła.

**Ad. pkt. 12, 13, 17, 31
i 33 – zarzuty apelacji
obrońcy oskarżonych
M. J. (1) i W. D. oraz
obrońcy oskarżonego
K. G.**

Wbrew stanowisku
apelujących obrońców,
poczynienie ustaleń
faktycznych w
przedmiocie wysokości
kwot przejętych w
związku z nielegalnym
obrotem paliwami, w tym
**uszczerpień należności
publicznoprawnych**
oraz w przedmiocie
**fikcyjności obrotu
paliwami**, nie wymagało
**wiedzy specjalnej (w
rozumieniu art. 193
k.p.k.), w tym
wypadku biegłych z
dziedziny
rachunkowości.** Stąd
rezygnacja przez Sąd I
instancji z dopuszczenia
w tym zakresie opinii
biegłego, w szczególności

nie przeprowadzenie takiego dowodu z urzędu, nie stanowiło naruszenia przepisów prawa dowodowego, tym art. 193 k.p.k., art. 170 § 1 k.p.k., czy art. 167 k.p.k.

Przypomnieć należało, że oskarżonym J. i D. – odmiennie niż w wielu przypadkach zaistniałych w przedmiotowej sprawie, kiedy to objęte zarzutami czyny karnoskarbowe uległy przedawnieniu – przypisano (w pkt 19 części rozstrzygającej zaskarżonego wyroku) takie właśnie przestępstwo, związane z uszczupleniem należności publicznoprawnych w postaci podatku Vat i podatku akcyzowego, wypełniające znamiona m.in. czynu z art. 56 § 1 k.k.s. i art. 54 § 1 k.k.s. W tym wypadku wysokość uszczupleń wynikających z przypisanych oskarżonym przestępczych zachowań, wynikała z analizy zgromadzonych w sprawie dowodów z dokumentów, przede wszystkim w postaci faktur oraz składanych przez oskarżonych deklaracji, w tym comiesięczne deklaracje podatku dotyczące podatku od towarów i usług (...)–7 za dane okresy. Dysponując takim materiałem dowodowym, dostarczającym miarodajnych informacji w zakresie wielkości wspomnianych

należności, Sąd I instancji nie musiał powoływać na tę okoliczność opinii biegłego. Dodać należało, że dokumentacja podatkowa dotycząca owych należności, w tym decyzje Urzędu Skarbowego, nie stanowiły wyłącznego dowodu na okoliczność wysokości uszczuplenia należności publicznoprawnych. Z całą pewnością treść owych decyzji nie mogła zastępować samodzielnych ustaleń Sądu I instancji czynionych w tym przedmiocie. Stąd postulat obrony, by dodatkowo badać dowodowo kwestię prawomocności takich decyzji dotyczących oskarżonych J. i D., nie był zasadny, a jego oddalenie przez Sąd I instancji nie naruszało art. 170 k.p.k. Podobnie jak sam fakt nieprawomocności wspomnianej decyzji – wbrew stanowisku obrońcy – nie czyni z niej dowodu niewiarygodnego.

Z kolei oskarżony K. G. należał do tej grupy oskarżonych, którym w zaskarżonym wyroku nie przypisano przestępstwa karnoskarbowego (z uwagi na jego przedawnienie). W jego przypadku zatem, czynienie dalej idących ustaleń w przedmiocie wysokości uszczupień należności publicznoprawnych i to za pomocą dowodu z opinii biegłego, było

tym bardziej niezasadne. W przypadku tego oskarżonego – jak trafnie wskazał Sąd I instancji – ustalenia w przedmiocie owych uszczupień miały charakter jedynie orientacyjny i służyły zobrazowaniu skali przestępczego procederu, w którym uczestniczyli oskarżeni, w tym K. G. – nie zaś ustaleniu znamienia ustawowego konkretnego czynu zabronionego. Brak dowodu z opinii biegłego na wskazaną okoliczność nie powodował też wadliwości w zakresie oceny dowodu z wyjaśnień oskarżonych w tym G. i B.. Ustalenie, że oskarżeni uczestniczyli w przestępczym procederze polegającym m.in. na obrocie tzw. pustymi fakturami, nie wymagał wiedzy specjalnej z zakresu rachunkowości.

W omawianym zakresie – objętym zgłoszonym w wymienionej apelacji zarzutem dowolnej oceny dowodów na okoliczność fikcyjności transakcji udokumentowanych poszczególnymi fakturami VAT – stanowisko Sądu I instancji opierało się bowiem na analizie i rozstrzygnięciu zagadnień faktycznych i prawnych, w tym oceny, czy ustalone w przypadku oskarżonych zachowania, spełniały wynikające z orzecznictwa sądów (w tym administracyjnych)

przesłanki **obrotu**
„pustymi” fakturami.

Zagadnienie obrotu „pustymi” fakturami nie stanowi natomiast problemu z zakresu nauk ekonomicznych, czy wiedzy rachunkowej i księgowej.

Zważyć przy tym należało, że w przedmiotowej sprawie konkluzja Sądu I instancji – o fikcyjności owych transakcji – nie wynikała wyłącznie z ustalenia, że do sprzedaży paliwa w ogóle nie dochodziło, że nie było ono dostarczane do nabywcy, a kupujący nie uiszczał zapłaty – ale ze stwierdzenia, że dany podmiot zbywający (dostarczający) owo paliwo, pomimo wskazania go w fakturach jako zbywcy, nie był rzeczywistą stroną tych transakcji, jako że paliwo to pochodziło faktycznie z niewiadomego (nielegalnego) źródła. Takie rozumienie fikcyjności transakcji, a co za tym idzie, taka interpretacja pojęcia „pustych” faktur, znajduje oparcie w orzecznictwie sądów administracyjnych, w którym podkreśla się, że fikcyjne transakcje to nie tylko transakcje nieistniejące, tj. takie, którym nie towarzyszy żadna realna dostawa towaru, czy wykonanie usługi, ale także takie, w których do przekazania towaru, czy wykonania

usługi co prawda faktycznie dochodzi, ale dokumentujące je faktury stwierdzają zdarzenie gospodarcze, które w rzeczywistości nie zostało dokonane pomiędzy wskazanymi w ich treści podmiotami (por. wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w G. z dnia 11 czerwca 2019 r., sygn. I SA/Gd 415/19 oraz wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w K. z dnia 31 maja 2019 r., sygn. I SA/Ke 92/19).

Uwzględniając powyższe, stwierdzić należało, że – wbrew zarzutowi obrońcy – **ustalenia faktyczne Sądu I instancji poczynione w zakresie obrotu fikcyjnymi fakturami** ni tylko miały prawidłową podstawę dowodową, ale też nie były dotknięte wewnętrzną sprzecznością.

Ad. pkt. 35 – zarzut apelacji obrońcy oskarżonego K. G.

Naruszeniem prawa dowodowego – **art. 170 § 1 pkt 5 k.p.k.** – nie było też oddalenie przez Sąd I instancji wniosku dowodowego o przesłuchanie **świadka G. L.** Sam podkreślany przez apelującego fakt, że postępowanie dowodowe w niniejszej sprawie toczyło się latami, nie oznaczał, że przeprowadzenie jednego

wnioskowanego przez obronę dowodu, nie mogło być uznane za zmierzające do przewlekania postępowania. Dowodem, który nie powodowałby niedopuszczalnego przewlekania postępowania byłby bowiem wyłącznie taki dowód, który mógłby chociażby potencjalnie dostarczyć okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia. Takiej zaś cechy wnioskowanego dowodu apelujący nie wykazał. Za uzasadnienie potrzeby przesłuchania świadka nie wystarczało samo wskazanie przez apelującego, że wymieniony był kontrahentem kupującym paliwo od oskarżonego G.. Nawet bowiem istnienie nabywcy faktycznie kupującego paliwo od oskarżonego, nie podważało w żaden sposób prawidłowości omówionej wcześniej konkluzji Sądu I instancji, że fikcyjność obrotu nie musiała wiązać się z brakiem fizycznego substratu transakcji, ale z fałszywym (fikcyjnym) wskazywaniu źródeł jego pochodzenia.

Ad. pkt. 30 – zarzut apelacji obrońcy oskarżonego K. G.

Brak było zasadnych podstaw do uwzględnienia stanowiska apelującego obrońcy, jakoby **zmiana opisu czynu i**

***kwalifikacji prawnej
przestępstwa***

zarzuconego oskarżonemu w pkt XL części opisowej zaskarżonego wyroku (pkt LIII aktu oskarżenia), polegająca na uwzględnieniu w podstawie prawnej skazania przepisu art. 294 § 1 k.k., nastąpiła z ***naruszeniem art. 399 k.p.k.*** Zauważyć należało, że w toku rozprawy poprzedzającej wydanie zaskarżonego wyroku, Sąd I instancji informował strony o możliwych zmianach kwalifikacji prawnych czynów zarzuconych poszczególnym oskarżonym, w tym K. G., a żadna ze stron nie wniosowała wówczas o odroczenie rozprawy, celem ustosunkowania się do owych ewentualnych zmian.

Ad. pkt. 4, 16, 24, 34 – zarzuty apelacji obrońców oskarżonych: P. K. (2), M. J. (1), W. D., T. B. i K. G.

Wskazania wymagało w końcu, że wbrew stanowisku apelujących obrońców, w przedmiotowej sprawie nie wystąpiła potrzeba zastosowania zasady ***in dubio pro reo, ujętej w art. 5 § 2 k.p.k.*** W odniesieniu do czynów będących przedmiotem osądu, w tym nie tylko czynów wymienionych

oskarżonych, ale i czynów przypisanych pozostałym oskarżonym, postępowanie dowodowe dostarczyło wystarczających podstaw faktycznych dla potwierdzenia okoliczności owych czynów i pozwalających przypisać im owe czyny i to w kształcie przyjętym w zaskarżonym wyroku. Tym samym, w odniesieniu do oskarżonych nie wystąpiły w ogóle wątpliwości, które winny być rozstrzygnięte na ich korzyść. Wątpliwości takie nie istniały zatem w sprawie obiektywnie, ale sformułowane zostały wyłącznie w stanowiskach obrońców, którzy zdawali się nie dostrzegać, że wynik przeprowadzonego w sprawie postępowania dowodowego nie pozostawiał na nie miejsca i był jednoznaczny.

**Ad. pkt. 3 i 23
– zarzuty apelacji
obrońców
oskarżonych: P. K. (2)
i T. B.**

Wbrew zarzutom obrońców wymienionych oskarżonych, Sąd I instancji nie uchybił też przepisom procedury (**art. 413 § 2 pkt 1 k.p.k.**) na etapie wyrokowania, w zakresie **opisania znamion przypisanych oskarżonym czynów**, w tym z art. 299 § 1, 5 i 6 k.k. Jakkolwiek

lektura zaskarżonego wyroku, w tym jego sentencji – z uwagi chociażby na obszerność tego dokumentu oraz znaczną złożoność i wieloczynowy charakter przestępstw przypisanych oskarżonemu – nie była zadaniem prostym, to jednak przy zachowaniu stosownej wnikliwości, nie pozostawiała ona wątpliwości, co do poszczególnych elementów przypisanych czynów. Przyjęty przez Sąd I instancji sposób opisu czynów, choć faktycznie nie był szczególnie przejrzysty, był jednakże jednoznaczny i winien być uznany za prawidłowy z punktu widzenia metodologii wyrokowania.

W szczególności, w przypadku oskarżonych K. i B., lektura rozstrzygnięć zawartych odpowiednio: w pkt 1 oraz w zdublowanym pkt 51 (na str. 541-543) części rozstrzygającej zaskarżonego wyroku, nie pozostawiała wątpliwości, że przestępstwem źródłowym dla przestępstwa prania brudnych pieniędzy było przestępstwo oszustwa na szkodę finalnych odbiorców paliwa.

Ad. pkt. 25 i 32
– zarzuty apelacji
obrońców
oskarżonych: T. B. i K.
G.

Wbrew zarzutom obrońców wymienionych oskarżonych, Sąd I instancji nie uchybił też przepisom procedury (**art. 7 k.p.k. w zw. z art. 424 § 2 k.p.k.** oraz **art. 423 § 2 k.p.k.**) na etapie sporządzania uzasadnienia zaskarżonego wyroku.

W zakresie wyjaśnienia kwestii uczynienia sobie przez oskarżonego z przestępstwa stałego źródła utrzymania, działania w celu osiągnięcia korzyści majątkowej oraz wysokości świadczeń publicznoprawnych należnych Skarbowi Państwa, wskazać należało, że oskarżony T. B. należał do tej grupy oskarżonych, którym w zaskarżonym wyroku nie przypisano przestępstwa karnoskarbowego (z uwagi na jego przedawnienie). W jego przypadku zatem – jak trafnie wskazał Sąd I instancji – **ustalenia w przedmiocie uszczerpień należności publicznoprawnych** miały charakter jedynie orientacyjny i służyły zobrazowaniu skali przestępczego procederu, w którym uczestniczyli oskarżeni, w tym T. B. – nie zaś ustaleniu znamienia ustawowego konkretnego czynu zabronionego. Brak zatem było podstaw do tego, by kwestii owej poświęcać w uzasadnieniu

zaskarżonego wyroku
więcej uwagi.

Oдноśnie kwestii
uczynienia sobie przez
oskarżonego B. z
przestępstwa **stałego**
źródła utrzymania
oraz jego działania
w celu osiągnięcia
korzyści majątkowej,
stwierdzić należało że Sąd
I instancji w swoich
rozważaniach prawnych
faktycznie zagadnieniu
temu poświęcił mniej
uwagi, niż w przypadku
innych oskarżonym
którym również
przypisano działanie w
warunkach art. 65 §
1 k.k. (vide: str.
258-259 uzasadnienia
zaskarżonego wyroku).
Nie oznaczało to
jednakże takiego baku w
uzasadnieniu
rozstrzygnięcia, które
uniemożliwiałoby dotarcie
do podstaw faktycznych
przypisania oskarżonemu
działania w przypisany
mu sposób. Zważyć
bowiem należało, że
z poczynionych przez
Sąd I instancji i
prawidłowo opisanych w
uzasadnieniu (vide: str.
64-67 tego dokumentu)
wynikały jednoznacznie
takie okoliczności, jak
regularność
podejmowanych przez
oskarżonego czynności
sprawczych w ramach
obrotu tzw. pustymi
fakturami oraz powiązanie
tych czynności z
prowadzoną przez
oskarżonego działalnością

gospodarczą, jak również ukierunkowanie tych działań na ukrycie nielegalnych źródeł paliwa, co z kolei umożliwić miało dokonywanie sprzedaży tego paliwa jako legalnego. Okoliczności te wystarczały do tego, by uznać działania oskarżonego za stanowiące dlań stale źródło dochodu oraz ukierunkowane na uzyskanie korzyści majątkowej (dla siebie lub osób współdziałających w ramach przestępczego procederu).

Z kolei podniesiona w apelacji obrońcy oskarżonego K. G. kwestia terminowości sporządzenia uzasadnienia zaskarżonego wyroku, w sposób oczywisty nie mogła mieć wpływu na treść zawartych w nim rozstrzygnięć.

Ad. pkt. 5, 14, 15, 20, 22, 36 i 37: zarzuty błędów w ustaleniach faktycznych apelacji obrońców oskarżonych P. K. (2), M. J. (1), W. D., T. B., K. G. i S. M.

Nie wykazawszy – jak była o tym mowa powyżej – żadnego z zarzuconych uchybień proceduralnych, których dopuścić miał się Sąd I instancji, apelujący obrońcy nie mogli skutecznie podnieść

zarzutu **błędu w ustaleniach**

faktycznych. Ten bowiem ma rację bytu wyłącznie w sytuacji uprzedniego wykazania wadliwości w zakresie procedowania lub rozumowania Sądu I instancji. Bez tego zaś sprowadza się on – jak miało to miejsce w przedmiotowej sprawie – do forsowania przez apelujących własnej, konkurencyjnej względem ustalonej przez Sąd, ale w przeciwieństwie do niej, dowolnej – wersji i interpretacji zdarzeń. Podkreślenia wymagało, że oczywista nietrafność zarzutów błędu w ustaleniach faktycznych uwidoczniła się już w sposobie sformułowania przez apelujących obrońców tychże zarzutów. Polegał on bowiem na streszczeniu, a w niektórych wypadkach przytoczeniu in extenso, zawartych w zaskarżonym wyroku opisów czynów przypisanych oskarżonemu, połączone z wyrażeniem stwierdzenia, jakoby zebrane w sprawie dowody wskazywały, że oskarżeni czynów tych nie popełnili albo też – jak w przypadku oskarżonego D. K. – okoliczności jego czynów były inne niż przyjął to Sąd I instancji. Tymczasem owo stwierdzenie, że zebrane w sprawie dowody nie wskazywały na sprawstwo i winę oskarżonych okazało się

nieuprawnione, bowiem – jak była o tym mowa powyżej – apelujący nie wykazali, jakoby dowody te miały inną wartość i wymowę, niż przyjął to Sąd I instancji.

Wspomniana oczywista bezzasadność zarzutu błędów w ustaleniach faktycznych, szczególnie rażąco uwidoczniła się w przypadku wyrażonego przez apelujących obrońców przekonania, jakoby Sąd I instancji nie wyjaśnił należycie **strony podmiotowej przypisanych oskarżonym przestępstw, w tym świadomości oskarżonych**, że obrót paliwem, w którym uczestniczyli, miał charakter nielegalny. Zgłoszenie takich wątpliwości przez obrońców ignorowało wymowę zgromadzonych w sprawie dowodów, potwierdzających nie tylko świadomość oskarżonych, w tym K., K., J., D., B., G., czy M., co do rzeczywistego charakteru procedury prowadzonego przez nich we współpracy m.in. z oskarżonym A., ale też aktywne uczestnictwo wymienionych oskarżonych w tym procederze, w tym wskazujących jednoznacznie, że oskarżeni ci swoją świadomością obejmowali zarówno fakt pochodzenia paliwa z nielegalnego

źródła, jak świadomie podejmowali działania mające na celu ukrycie tego faktu i nadanie obrotowi pozorów legalności. Dowodami takimi były chociażby omówione wcześniej wyjaśnienia oskarżonych P. A., P. R. i Ł. P., którzy opisywali rolę i aktywność swoją i wpółoskarżonych w zakresie czynności związanych z poszczególnymi transakcjami paliwowymi, odbywającymi się za pośrednictwem łańcucha firm zakładanych lub prowadzonych przez oskarżonych.

Wobec takiej treści wskazanych dowodów, których wiarygodności apelujący nie zdołali zakwestionować, w całości gołosłowna okazała się wyrażona w apelacjach negacja sprawstwa oskarżonych w zakresie przypisanych im **czynów wypełniających**

znamiona oszustwa.

Przypomnieć należało, że treść wskazanych dowodów, w tym wyjaśnień pomawiających współoskarżonych, czy analiza dokumentacji handlowej (w tym faktur) poszczególnych firm kontrolowanych lub prowadzonych przez oskarżonych, potwierdzała jednoznacznie m.in. że poszczególni oskarżeni świadomie uczestniczyli we wskazanym łańcuchu podmiotów, podejmując

działania polegające m.in. na wystawianiu i przyjmowaniu fikcyjnych faktur (tj. faktur mających wskazywać, że zbywcami paliwa są firmy kontrolowane przez oskarżonych A. i K., pomimo iż faktycznie było to paliwo niewiadomego pochodzenia), a także działania polegające na przyjmowaniu przez nich albo przekazywaniu środków pieniężnych celem stworzenia pozorów autentyczności zdarzeń gospodarczych udokumentowanych nierzetelnymi fakturami – i to wszystko w celu nadania pozorów legalności prowadzonemu przez nich obrotowi paliwami.

Nieuprawnione było także twierdzenie obrońców, jakoby oskarżeni nie dopuścili się **czynów wypełniających znamiona przestępstwa prania brudnych pieniędzy**, skoro z treści wskazanych dowodów obciążających, w tym pomówień współoskarżonych oraz przeanalizowanej przez Sąd I instancji dokumentacji bankowej, wynikało jednoznacznie, że oskarżeni udostępniali (jak oskarżony K., czy M.) konta firm przez siebie prowadzonych lub kontrolowanych oraz kontrolowali przepływ środków finansowych na kontach tychże firm (bądź to bezpośrednio, bądź

w warunkach sprawstwa kierowniczego), po to by trafiały na nie wpłaty od podmiotów przyjmujących fikcyjne faktury oraz podmiotów nabywających paliwo niewiadomego pochodzenia od oskarżonych A. i K., albo też (jak oskarżony B., G., J., czy D.) dokonywali wpłat pieniędzy na te konta, jako odbiorcy paliwa. Wynikało stąd, że ustalone działania oskarżonych polegały na przyjmowaniu przez nich albo przekazywaniu środków pieniężnych celem stworzenia pozorów autentyczności zdarzeń gospodarczych udokumentowanych nierzetelnymi fakturami oraz wydłużenia drogi przechodzenia środków finansowych, zatarciu prawdziwego źródła ich pochodzenia oraz udaremnieniu, czy co najmniej w znacznym stopniu utrudnieniu stwierdzenia przestępnego ich pochodzenia i miejsca umieszczenia. Jednocześnie działanie oskarżonych z innymi osobami oraz osiągnięcie z procederu znacznej korzyści majątkowej wyczerpywało znamiona kwalifikowanych typów tego przestępstwa z art. 299 § 5 i 6 k.k.

Z kolei wykazane dowodowo (we wspomniany powyżej i niepodważony przez obrońców sposób)

działania oskarżonych polegające m.in. na wystawianiu i przyjmowaniu fikcyjnych faktur, tj. faktur mających wskazywać, jakoby zbywcami paliwa były firmy kontrolowane przez oskarżonych A. i K., pomimo iż faktycznie było to paliwo niewiadomego pochodzenia – pozwalały w sposób wolny od błędów natury faktycznej stwierdzić, że działaniami takimi wypełnili oni **znamiona czynów przeciwko wiarygodności dokumentów.**

Wbrew stanowisku apelującego obrońcy oskarżonego M. J. (1), okoliczności ekskulpujące oskarżonego od zarzuconego mu czynu nie wynikały bynajmniej z okoliczności (które zdaniem apelującego zostały przez Sąd I instancji pominięte) dotyczących **B. B. (1)** i skazującego go wyroku Sądu Rejonowego w P. z dnia (...). Jak trafnie przyjął Sąd I instancji – nie pomijając bynajmniej wątku odejmującego relacje oskarżonego J. i B. B. (1), jak również skazania tego ostatniego – oskarżony J. (i D.) nabywali paliwo mające pochodzić bezpośrednio z firmy (...) od B. B. (1). A jak ustalono w powołanej wyżej sprawie Sądu Rejonowego w P., wymieniony zajmował J.

i D. paliwa niewiadomego pochodzenia oraz nie spełniające norm jakościowych. Przy czym w owej innej sprawie karnej nie ustalono bynajmniej, jakoby B. wprowadza w tym zakresie swoich kontrahentów w błąd, ukrywając przed nimi fakt nielegalnego pochodzenia paliwa.

Podobnie, wbrew stanowisku apelującego obrońcy oskarżonego K. G., okoliczności ekskulpujące oskarżonego od zarzucanego mu czynu nie mogły wynikać z faktu, że oskarżony D. K. podał, że nie zna oskarżonego G. (skoro – jak była o tym mowa powyżej – wyjaśnienia te uznane zostały za niewiarygodne), ani też z okoliczności leżących u podstaw skazania oskarżonych w sprawie **(...) Sądu Rejonowego w T.** W tym przypadku – jak prawidłowo wskazał Sąd I instancji – M. G. i M. W., wymienieni jako współsprawcy oskarżonego K. G. w popełnieniu czynów związanych rejestracją samochodów, w których dokumentach diagnostycznych poświadczono nieprawdę, skazani zostali w odrębnym postępowaniu karnym. Nie oznaczało to jednak, że ustalenia faktyczne leżące u podstaw owego skazania winny stać się automatycznie

elementem ustaleń czynionych w niniejszej sprawie. Wprost przeciwnie, sytuacja taka oznaczałaby rażące naruszenie zasady samodzielnności orzeczniczej sądu karnego (art. 8 § 1 k.p.k.). Z zasady tej wynika zaś, że sąd karny nie jest związany prawomocnymi rozstrzygnięciami sądów karnych orzekających w sprawie współoskarżonych czy innymi wyrokami sądów karnych (tak: wyrok SN z 30.09.1986 r., II KR 192/86, OSNPG 1987/10, poz. 126; por. też: uchwała SN z 26.04.2007 r., I KZP 9/07, OSNKW 2007/5, poz. 39).

Ad. pkt. 1, 7, 19, 26, 28, 29, 38 i 39: zarzuty naruszenia prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynów – apelacje obrońców oskarżonych P. K. (2), D. K., M. J. (1), T. B., K. G. i S. M.

Bezzasadne – i to w stopniu oczywistym – okazały się podniesione w apelacjach obrońców zarzut ***naruszenia prawa materialnego*** w zakresie kwalifikacji prawnej czynów, tj. naruszenia ***art. 299 § 1, 5 i 6 k.k., art. 270 § 1 k.k., art. 271 § 1 i 3 k.k., art. 273 k.k., art. 286 § 1 k.k. i art.***

294 § 1 k.k., poprzez przypisanie oskarżonym sprawstwa i winy w zakresie stypizowanych w nich przestępstwa. Autorzy apelacji zdawali się nie dostrzegać, że zarzut naruszenia prawa materialnego nie jest zarzutem formułowanym w koniunkcji z podniesionym jednocześnie zarzutem błędu w ustaleniach faktycznych. Co więcej, podniesienie obu tych zarzutów w odniesieniu do jednego czynu wzajemnie się wyklucza, wskazując na wewnętrzną sprzeczność rozumowania formułującego takie zarzuty. Naruszenie prawa materialnego może być bowiem skutecznie podnoszone przez stronę jedynie w sytuacji, gdy nie kwestionuje ona ustaleń faktycznych Sądu I instancji. Naruszenie prawa materialnego ma bowiem miejsce wówczas, gdy Sąd pomimo prawidłowej rekonstrukcji faktów, dokonał wadliwego aktu subsumcji, np. kwalifikując odtworzone zachowania sprawcy według niewłaściwego przepisu ustawy karnej. Tymczasem – jak utrzymywali apelujący w ramach omawianych zarzutów – naruszenie prawa materialnego przez Sąd I instancji w przedmiotowej sprawie miało polegać na tym, że Sąd ten przypisał

oskarżonym czyny zgodnie z ustalonymi przez siebie faktami – a jedynie z tymi faktami obrońcy nie zgadzali się. W sposób oczywisty zaś niezadowolenie strony z poczynionych przez Sąd ustaleń faktycznych i z wyniku dokonanego aktu subsumcji nie wystarcza za dowód jego wadliwości.

Taki, ze swej istoty nieprawidłowy, sposób dowodzenia naruszenia przepisów prawa materialnego, szczególnie wyraźnie uwidocznił się w przypadku apelacji obrońcy **oskarżonego M. J. (1)**. Argumentacja podniesiona przez apelującego w ramach zarzutu naruszenia prawa materialnego, sprowadzała się wyłącznie do zakwestionowania poszczególnych ustaleń Sądu I instancji obejmujących zachowania oskarżonego, którymi wypełnił on znamiona przypisanych mu czynów. Apelujący nie sformułował przy tym żadnego argumentu, który mógłby wskazywać na wadliwość dokonanego przez Sąd I instancji aktu subsumpcji. Dodać należało, że – jak była mowa powyżej – apelujący nie zdołał wykazać żadnego z zarzuconych przez siebie błędów w ustaleniach faktycznych.

Podobny w swej istocie okazał się podniesiony

w apelacji obrońcy
oskarżonego P. K. (2)
zarzut naruszenia prawa
materialnego dotyczący
przypisania temu
oskarżonemu
przestępstwa
wypełniającego m.in.
ustawowe znamiona
czynów z **art. 270 §
1 k.k., art. 271 §
1 i 3 k.k. oraz z
art. 273 k.k.** Zarzut
ten stanowił de facto
kwestionowanie ustaleń
faktycznych poczynionych
przez Sąd I instancji.
Wbrew stanowisku
apelującego, Sąd I
instancji jednoznacznie
ustalił (a apelujący
ustaleń tych nie obalił)
oraz wskazał, jakimi to
zachowaniami oskarżony
wypełnił ustawowe
znamiona przestępstw
stypizowanych w
wymienionych przepisach.
Podnosząc swój zarzut,
apelujący niezasadnie
zbagatelizował to, co
ustalił Sąd I instancji, a
czego obrona skutecznie
nie zakwestionowała, że
oskarżony K. jako
osoba odgrywająca główną
rolę w przestępczym
procederze, obejmował
swoją świadomością i
zamiarem (w tym jako
sprawca kierowniczy albo
współsprawca) wszystkie
przypadki wykorzystania
dla celów przypisanego mu
przestępczego procederu
faktur nierzetelnych,
fikcyjnych, a nawet
sfalszowanych. Przy tak
ustalonej podstawie
faktycznej rozstrzygnięcia,

w pełni zasadne było zakwalifikowanie zachowań oskarżonego K. z zastosowaniem wymienionych przepisów ustawy karnej.

Wbrew stanowisku apelującego obrońcy **oskarżonego P. K. (2)**, w przypadku tego oskarżonego nie mogło być też mowy o naruszeniu prawa materialnego **art. 299 § 1, 5 i 6 k.k.** poprzez przypisanie oskarżonemu tego przestępstwa, pomimo niewykazania wszystkich jego znamion, w tym – jak twierdził obrońca – niewykazania popełnienia przestępstwa bazowego, z którego miałyby pochodzić środki będące przedmiotem czynu polegającego na praniu brudnych pieniędzy. Tymczasem lektura rozstrzygnięcia zawartego w pkt 1 części rozstrzygającej zaskarżonego wyroku oraz jego uzasadnienia (vide: str. 253 wymienionego dokumentu) nie pozostawiała wątpliwości, że przestępstwem źródłowym dla przestępstwa prania brudnych pieniędzy było przypisane oskarżonemu przestępstwo oszustwa na szkodę finalnych odbiorców paliwa. Dokonanie zaś tego czynu – jak była o tym mowa powyżej – zostało w toku postępowania przed Sądem I instancji

należycie wykazane. W szczególności podawana w pierwotnym brzmieniu zarzutu kwota uszczupień należności publiczno-prawnych, spowodowanych nielegalnym obrotem paliwami, nadawała się do wykazania wielkości szkody spowodowanej przypisanym oskarżonemu oszustwem na szkodę finalnych nabywców paliwa, jako że obie te wielkości wynikały m.in. z analizy wielkości obrotu wykazywanego fikcyjnymi fakturami.

Z kolei w przypadku **oskarżonego T. B.** nie mogło być mowy o wadliwym zastosowaniu przepisu **art. 299 § 6 k.k.**, ustanawiającego typ kwalifikowany przestępstwa prania brudnych pieniędzy z uwagi na osiągnięcie przez sprawcę znacznej korzyści majątkowej. Korzyścią majątkową uzyskaną przez sprawców z przypisanego im przestępstwa nie była bowiem – jak bezpodstawnie utrzymywał apelujący obrońca – kwota 65 770 zł, którą oskarżony B. wpłacał na konto spółek kontrolowanych przez oskarżonych A. i K. w ramach ukrycia ich pochodzenia z przestępstwa. Wskazana kwota była przedmiotem czynu zabronionego z art. 299 § 1 k.k., czyli pieniędzmi,

których pochodzenie z przestępstwa oskarżony ukrywał. Korzyścią majątkową z tego czynu uzyskaną były natomiast wszystkie owoce przestępstwa, które oskarżeni uzyskali ze pomocą swoich działań (m.in. działań oskarżonego B., których celem nie było uzyskanie korzyści majątkowej wyłącznie dla siebie, ale też dla innych osób).

W tym samym stopniu bezzasadne były krytyczne uwagi apelujących obrońców oskarżonych **P. K. (2), D. K., T. B. i K. G.** skierowane przeciwko prawidłowości przypisania oskarżonym czynu z **art. 286 § 1 k.k.**, z uwagi na ustalenia Sądu I instancji dotyczące **podmiotów pokrzywdzonych czynem** oskarżonych. Autorzy apelacji zdawali się nie dostrzegać, że oszukańczy zamiar przypisany oskarżonym, który realizowany był zbywanie paliwa niewiadomego pochodzenia, w tym powstałego w wyniku mieszania i dostarczanie go jako oleju napędowy do stacji paliw, nakierowany był na wprowadzenie w błąd potencjalnych kontrahentów i nabywców, którzy kupując taki produkt, w tym tak spreparowane paliwo płynne, mieli być przekonani o tym, że pochodzi ono z

legalnego źródła i jest pełnowartościowe i należytej jakości, a nabywając paliwo nie posiadające zakładanych przez nich cech, dokonywali niekorzystnego rozporządzenia mieniem.

Podkreślenia wymagało, że przyjęte przez Sąd I instancji, zbiorcze niejako, określenie podmiotów pokrzywdzonych oszustwem – jako potencjalnych kontrahentów i nabywców nielegalnego paliwa, w tym spreparowanego z różnych komponentów – nie sprzeciwiało się przypisaniu oskarżonym odpowiedzialności karnej za dokonane na ich szkodę oszustwo. **Zamiarem oskarżonych** było bowiem docelowe zbycie wspomnianego nielegalnego lub niepełnowartościowego paliwa, jako paliwa płynnego, potencjalnym nabywcom końcowym, nieświadomym faktycznego pochodzenia i składu nabywanej mieszanki. Dla oskarżonych nie miało znaczenia, kto konkretnie nabędzie dostarczany przez niego olej. Istotne dla nich – a w rezultacie dla ich odpowiedzialności karnej – było to, że dostarczali określonym odbiorcom paliwo, przeznaczone do dalszej sprzedaży (bądź sami oferowali do

sprzedazy) potencjalnym nabywcom, nieświadomym jego faktycznego pochodzenia i składu, a zatem przekonany, że nabywają pełnowartościowe paliwo płynne. Tacy zatem, nieświadomi nabywcy finalni dostarczonego przez oskarżonych produktu, stawali się ofiarami ich oszukańczego procederu.

Przypomnieć przy tym należało, że żaden z wymienionych apelujących nie wykazał błędów w ustaleniach faktycznych Sądu I instancji w zakresie **strony podmiotowej przypisanych oskarżonym przestępstw**. Jak była o tym mowa powyżej, zgromadzone w sprawie dowody, w tym wyjaśnienia oskarżonych P. A., P. R. i Ł. P. potwierdzały nie tylko świadomość oskarżonych, w tym K., K., J., D., B., G., czy M., co do rzeczywistego charakteru procederu prowadzonego przez nich we współpracy m.in. z oskarżonym A., ale też aktywne uczestnictwo wymienionych oskarżonych w tym procederze, w tym wskazywały jednoznacznie, że oskarżeni ci swoją świadomością obejmowali zarówno fakt pochodzenia paliwa z nielegalnego

źródła, jak świadomie podejmowali działania mające na celu ukrycie tego faktu i nadanie obrotowi pozorów legalności, tak by finalni nabywcy paliwa byli przekonani że kupują legalne, pełnowartościowe paliwo płynne.

Z kolei apelująca obrońca **oskarżonego S. M.**, jak również obrońca **oskarżonego D. K.**, kwestionując prawidłowości przypisania tym oskarżonemu czynu z **art. 286 § 1 k.k.**, zdawali się błędnie zakładać, że oskarżonym przypisano spowodowanie szkody w majątku Skarbu Państwa, reprezentowanym przez właściwy urząd skarbowy. Tymczasem również w przypadku wymienionych oskarżonych, Sąd I instancji dokonując zmiany opisu zarzuczonego im czynu, uznał oskarżonych za winnych oszustwa na szkodę indywidualnych nabywców paliwa. Zauważyć przy tym należało, że szkoda w zakresie należności publicznoprawnych spowodowanych nielegalnym obrotem paliwami, nie była tożsama ze **szkodą wynikającą z niekorzystnego rozporządzenia mieniem** przez finalnych nabywców paliwa. Nadawała się ona jednakże do wykazania wielkości

szkody spowodowanej przypisanym oskarżonemu oszustwem na szkodę owych indywidualnych nabywców, jako że obie te wielkości wynikały m.in. z analizy wielkości obrotu wykazywanego fikcyjnymi fakturami. W ten też sposób wysokość szkody spowodowanej przypisanym oskarżonemu oszustwem została przez Sąd I instancji ustalona, czego apelujący obrońca oskarżonego K. zdawał się nie dostrzegać, bezpodstawnie zarzucając w tym zakresie Sądowi I instancji brak w oznaczeniu tejże szkody.

Nie mieli też racji apelujący obrońcy **oskarżonych T. B. i K. G.**, dopatrując się **naruszenia prawa materialnego – art. 62 § 2 k.k.s. i art. 76 k.k.s.** poprzez ich niezastosowanie, a zastosowanie zamiast nich przepisów art. 273 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k.

Jak była o tym mowa powyżej, w przypadku oskarżonych należyte wykazane zostało, że ich działania polegające m.in. na posługiwaniu się fakturami poświadczającymi nieprawdę, ukierunkowane było na ukrycie nielegalnego pochodzenia paliwa objętego obrotem i

nadanie temu obrotowi pozoru legalności w odbiorze finalnych nabywców paliwa.

W sytuacji zaś, gdy sprawca „fikcyjną” fakturę VAT wystawiono wyłącznie dla przestępczych celów pozapodatkowych, np. dla doprowadzenia innej osoby do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, to wystawca takiej faktury lub osoba posługująca się nią powinny odpowiadać na podstawie przepisów ustawy karnej innej niż Kodeks karny skarbowy, np. z art. 286 § 1 k.k.

Ad. pkt. 9 i 10: inne zarzuty naruszenia prawa materialnego apelacji obrońcy oskarżonych M. J. (1) i W. D.

Apelujący nie miał racji zarzucając, jakoby Sąd I instancji nie zindywidualizował odpowiedzialności oskarżonych, naruszając **art. 20 k.k.**, poprzez błędne ustalenie roli oskarżonego J. w założeniu działalności gospodarczej PHU (...) i J. J. (2). Zauważyć należało, że zarzut ten był w istocie zarzutem błędu w ustaleniach faktycznych. Jako taki był oczywiście bezzasadny, jako że ignorował istnienie miarodajnych podstaw dowodowych tychże ustaleń

faktycznych. Wskazać bowiem należało, że Sąd I instancji przyjął, iż J. J. (2) i M. P. faktycznie nie zajmowały się prowadzeniem działalności gospodarczej w ramach firmy (...). Ta działalność została założona na ich nazwiska przez ich mężów, J. P. i M. J. (1). Oni też faktycznie prowadzili działalność wymienionej firmy, w tym utrzymywali kontakt z oskarżonymi A. i K.. Ustalenia takie wprost wynikały z wyjaśnień samego oskarżonego J., potwierdzonych w tym zakresie wyjaśnieniami jego żony oraz M. P.. Należało przyjąć zatem, że ustalona przez Sąd I instancji rola oskarżonego J. w założeniu działalności gospodarczej PHU (...) została należycie wykazana.

Nie potwierdził się też zarzut naruszenia prawa materialnego – **art. 9 § 1 k.k.** poprzez zaniechanie ustaleń dotyczących zamiaru oskarżonych J. i D. w zakresie przypisanych im czynów. W tym wypadku apelujący obrońca niezasadnie zignorował fakt, że omówione wcześniej dowody, w tym wyjaśnienia oskarżonych P. A., P. R. i Ł. P., którzy opisywali rolę i aktywność swoją i współoskarżonych w zakresie czynności związanych z

poszczególnymi transakcjami paliwowymi, odbywającymi się za pośrednictwem łańcucha firm zakładanych lub prowadzonych przez oskarżonych – potwierdziły nie tylko świadomość oskarżonych, w tym J. i D., co do rzeczywistego charakteru procederu prowadzonego przez nich we współpracy m.in. z oskarżonym A., ale też aktywne uczestnictwo wymienionych oskarżonych w tym procederze. Dowody te wskazywały przy tym jednoznacznie, że oskarżeni ci swoją świadomością obejmowali zarówno fakt pochodzenia paliwa z nielegalnego źródła, jak świadomie podejmowali działania mające na celu ukrycie tego faktu i nadanie obrotowi pozorów legalności. Ustalenie takie wystarczało do tego, by oskarżonym przypisać działanie z zamiarem kierunkowym oszustwa.

**Ad. pkt. 6, 8, 27 i 41:
zarzuty ewentualne
apelacji obrońców
oskarżonych P. K. (2),
D. K., T. B., S. M.**

W przypadku wymienionych apelacji, **zarzuty rażącej niewspółmierności kary** zostały podniesione jako zarzuty **ewentualne**. Autorzy tych apelacji koncentrowali się na

wykazywaniu (jak się okazało nieskutecznym) niezasadności samego skazania, nie formułując w przedmiocie kary żadnej przekonującej argumentacji. obrońca kwestionując wymiar kar, ograniczyli się de facto do prostej i ogólnikowej polemiki z dokonaną przez Sąd I instancji oceną społecznej szkodliwości czynów przypisanych oskarżonym oraz potrzeb z zakresu ich resocjalizacji i prewencji.

Podkreślenia wymagało, że kwestionowane zarzutami ewentualnymi kary pozbawienia wolności i grzywien, tj. w przypadku:

- oskarżonego **P. K. (2)**
– kara 4 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz 400 stawek dziennych grzywny po 200 zł każda,

- oskarżonego **D. K.** – kara 4 lat pozbawienia wolności oraz 350 stawek dziennych grzywny po 200 zł każda,

- oskarżonego **T. B.** – dwie kary jednostkowe po 2 lata pozbawienia wolności oraz kara łączna 2 lat i 10 miesięcy pozbawienia wolności oraz dwie kary jednostkowe po 200 stawek dziennych grzywny po 200 zł każda oraz kara łączna 300 stawek dziennych grzywny po 200 zł każda,

- oskarżonego **S. M.**
– trzy kary jednostkowe

po 1 rok i 6 miesięcy
pozbawienia wolności,
trzy kary jednostkowe po
1 rok i 10 miesięcy
pozbawienia wolności oraz
kara jednostkowa 2 lat
pozbawienia wolności, jak
również kara łączna 4
lat pozbawienia wolności
oraz kary jednostkowe
grzywnien w rozmiarze
300, 350, 400 stawek
dziennych po 200 zł każda,
jak również kara łączna
600 stawek dziennych
grzywny po 200 zł każda,

- mieściły się w
granicach ustawowego
zagrożenia, należyce
uwzględniały dyrektywy
wymiaru kary i jawiły
się jako odpowiednia
reakcja prawno-karna
na popełnione przez
wymienionych
oskarżonych bezprawie.
Miarkując te kary Sąd
I instancji należyce
przeanalizował wszystkie
okoliczności istotne dla
jej wymiaru, tak o
charakterze obciążającym,
jak i łagodzącym, nie
znajdując w rezultacie
innych istotnych
okoliczności, które
należałoby uwzględnić na
korzyść oskarżonych, poza
okolicznością w postaci
uprzedniej niekaralności
oskarżonego B. oraz
postawą procesową
oskarżonych D. K. i
S. M. przyznających się
do winy. Brak było
jednakże podstaw do
tego, by wskazanym
okolicznościom nadawać

dalej idącą wymowę łagodzącą.

Podkreślenia wymagało, że spośród wymienionych, oskarżeni P. K. (2), D. K. i S. M. byli karani sądownie, co przemawiało na ich niekorzyść w kontekście wymiary kary.

Przesłanką przemawiającą za postulowanym przez obronę obniżeniem kar, nie była także okoliczność w postaci upływu znacznego okresu czasu od chwili popełnienia czynu do dnia wyrokowania. W tym zakresie podkreślenia wymagało, że aktualne skazanie stanowi reakcję prawnokarną na akty bezprawia dokonane przez wymienionych oskarżonych w chwili popełnienia przestępstw. Sam zatem fakt upływu czasu od tego momentu, nie mógł przemawiać za łagodzeniem orzekanych wobec nich kar.

Wskazania wymagało także, że łagodniejszemu potraktowaniu wymienionych oskarżonych w kontekście wymiaru kary za przypisane im czyny, sprzeciwiał się też stopień społecznej szkodliwości tych czynów oraz zakres zawinienia oskarżonych. Jak trafnie przyjął Sąd I instancji rola oskarżonego P. K. (2) w przypisanym mu przestępczym procederze była wiodąca, następnie

w hierarchii istotności plasowała się rola D. K., istotna – jakkolwiek mniejsza względem wymienionych – była zaś rola oskarżonych T. B. i S. M.. W przypadku każdego z nich społeczna szkodliwość popełnionych przestępstw była na tyle znaczna, że uzasadniała wymiar kar zastosowany przez Sąd I instancji. Przy tak istotnej zawartości kryminalnej czynów, postulowane przez apelujących obrońców obniżenie wymiaru kar – a tym bardziej nadanie im charakteru względnego – pozbawiałoby te kary waloru adekwatnej i sprawiedliwej reakcji na popełnione przez oskarżonych bezprawie.

Nadto zróżnicowanie w ich przypadku wysokości kar należycie odpowiadało wymogowi wewnętrznej sprawiedliwości wyroku.

Wbrew przekonaniu apelujących, na rażącą surowość orzeczonych wobec wymienionych oskarżonych kar nie wskazywała też analiza okoliczność z zakresu ich właściwości i warunków osobistych. Na ich korzyść nie przemawiała okoliczność w postaci stopnia ich demoralizacji, który nie był bynajmniej znikomy. Oskarżeni (poza oskarżonym B.) byli bowiem karani sędownie, a poziom ich stabilizacji

życiowej też nie mógł przemawiać na ich korzyść w jeszcze większym stopniu, niż przyjął to Sąd I instancji – skoro dla oskarżonego K. i M. jedynym ustalonym źródłem utrzymania była de facto działalność przestępcza, zaś oskarżony B. utrzymywał się wyłącznie z prac dorywczych.

Wbrew zatem stanowisku obrońców, brak było podstaw do obniżenia wymiaru kar jednostkowych pozbawienia wolności oraz stawek dziennych grzywien.

Apelujący obrońcy nie wykazali także potrzeby faktycznego zmniejszenia orzeczonej wobec oskarżonych kar grzywien, poprzez obniżenie kwoty ich stawki dziennej, a to z uwagi na sytuację majątkową oskarżonych. Również w tym przypadku nie ujawniły się żadne okoliczności – w szczególności nie wynikały one z argumentów przytoczonych przez obronę – które nakazywałyby zmodyfikować wysokość stawek dziennych grzywien. Te bowiem ustalone została przez Sąd I instancji z należyтым uwzględnieniem sytuacji materialnej i rodzinnej oskarżonych w chwili orzekania.

Brak zatem było jakichkolwiek podstaw do przyjęcia, jakoby wymienieni oskarżeni znajdowali się aktualnie w takiej sytuacji życiowej, która uniemożliwiłaby im spłatę grzywien.

Wbrew stanowisku wyrażonym przez obrońców w ramach omawianych zarzutów ewentualnych, prawidłowe okazało się także orzeczenie wobec oskarżonych środka karnego w postaci zakazu prowadzenia działalności gospodarczej w zakresie obrotu paliwem. Orzeczenia w tym zakresie były prawidłowo zróżnicowane pod względem długości ustalonych okresów zakazu, odpowiadały wymogom art. 41 § 1 i 2 k.k. i art. 34 § 2 k.k.s., wzmacniały prewencyjne funkcje ukarania, jak również należycie uwzględniły potrzebę ochrony obrotu paliwami przez przestępczymi działaniami oskarżonych.

Ad. pkt. 42 – zarzut apelacji obrońcy oskarżonego P. A.

Jakkolwiek – jak szerzej będzie o tym mowa poniżej, w tym w sekcji 5.2. niniejszego uzasadnienia – częściowo zasadne okazało się stanowisko wyrażone w apelacji obrońcy oskarżonego P. A., że orzeczenie o

karze wymierzonej temu oskarżonemu wymagało modyfikacji, to jednak nie wynikało to z argumentacji apelującego sformułowanej w ramach zarzutu naruszenia **art. 7 k.p.k. oraz art. 60 § 3 i 5 k.k.**, poprzez uznanie wyjaśnień oskarżonego P. A. za niespełniające przesłanek warunkujących zastosowanie instytucji nadzwyczajnego złagodzenia kary. Zarzut ten okazał się niezasadny.

Prawdą było – co szczególnie eksponował apelujący obrońca – że oskarżony A. w toku postępowania przyznał się do zarzuczonego mu czynu i złożył wyjaśnienia i to już w początkowym etapie postępowania, podając przy tym już w toku śledztwa, informacje na temat swojej przestępczej działalności oraz działalności osób z nim współdziałających w procederze nielegalnego obrotu paliwami. Jego wyjaśnienia nie spełniały jednakże przesłanek warunkujących nadzwyczajne złagodzenia kary, ujętych w art. 60 § 3 k.k. Choć stanowiły one niewątpliwie istotne źródło dowodowe, pozwalające na poczynienie w tym zakresie ustaleń faktycznych, leżących u podstaw skazania i to nie tylko oskarżonego A., ale też współoskarżonych w sprawie, to jednak nie

w całej rozciągłości były szczerze. W szczególności – jak trafnie ocenił Sąd I instancji – oskarżony A. w niektórych przypadkach umniejszał swoją rolę w przestępczym procederze, negując swój udział w szeregu zachowań polegających na wymianie pustych faktur, czy też przypisując większą niż miało to miejsce w rzeczywistości samodzielność w działaniach oskarżonych P. R. czy Ł. P..

Jak zaś w sposób niesporny przyjmuje się w orzecznictwie, zatajenie choćby części istotnych informacji wyklucza skorzystanie z dobrodziejstwa przewidzianego w art. 60 § 3 (np. postanowienie SN z 5 stycznia 2004 r., II KK 284/03, OSNSK 2004, poz. 2; por. także postanowienia SN: z 9 listopada 2004 r., IV KK 190/04, OSNKW 2005, nr 6, poz. 53; z 20 listopada 2013 r., II KK 184/13, OSNKW 2014, nr 3, poz. 28, oraz wyrok SA w Warszawie z 14 marca 2013 r., II AKa 55/13, LEX nr 1312110).

Zauważyć także należało, że istotą omawianego zarzutu apelującego obrońcy, było dążenie do wykazania zasadności zastosowania wobec oskarżonego instytucji warunkowego zawieszenia wykonania kary

pozbawienia wolności. Tymczasem orzeczenie taki nie było w przypadku oskarżonego zasadne, przede wszystkim z uwagi na brak przesłanek, o których mowa w art. 60 § 3 i 5 k.k., ale też ze względu na potrzebę takiego ukształtowania wobec oskarżonego represji karnej, by stanowiła adekwatną reakcję na popełnione przez oskarżonego bezprawie. W przypadku zaś nadania wymierzonej oskarżonemu karze pozbawienia wolności charakteru warunkowego, reakcja taka byłaby de facto iluzoryczna.

Ad. pkt. 43 – zarzut apelacji obrońcy oskarżonego P. A.

Jakkolwiek apelujący koncentrował się na wykazywaniu (jak wskazano powyżej – niezasadnym) potrzeby zastosowania wobec wymienionego oskarżonego instytucji nadzwyczajnego złagodzenia kary, to jednak rację miał w tym zakresie, w jakim marginalnie wskazywał na **rażącą nadmierną surowość orzeczonej wobec tego oskarżonego kary 4 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności**. W zakresie tego zarzutu, apelujący nie przytoczył skonkretyzowanej

argumentacji, Sąd
Apelacyjny znalazł
jednakże podstawy by
uwzględniając ten zarzut,
dokonać zgodnej z
kierunkiem apelacji
modyfikacji orzeczenia
o karze na korzyść
oskarżonego P. A..
Przesłanki warunkujące tę
zmianę omówione zostały
w sekcji 5.2. niniejszego
uzasadnienia.

**Ad. pkt. 44 – zarzut
apelacji obrońcy
oskarżonego P. R.**

Apelujący obrońca nie
wykazał okoliczności
skutecznie podważających
sądowy wymiar kary
orzeczonej wobec
oskarżonego P. R. w
wymiarze **3 lat i 6
miesięcy pozbawienia
wolności.**

Jakkolwiek prawdą było –
co szczególnie eksponował
apelujący obrońca – że
oskarżony R. w toku
postępowania przyznał
się do zarzucanego
mu czynu i złożył
wyjaśnienia zawierające
informacje zarówno na
temat jego wlanej
przestępczej działalności,
jak i działalności osób
z nim współdziałających
w procederze nielegalnego
obrotu paliwami.
Zauważyć należało, że
była to de facto jedyna
okoliczność o takim
charakterze dotycząca
wymienionego
oskarżonego i tak też
została przez Sąd I

instancji przy wymiarze kary potraktowana. Wbrew jednak przekonaniu apelującego, brak było podstaw do tego, by okoliczności tej nadawać dalej idącą wymowę łagodzącą w kontekście wymiaru kary.

Argumentem przemawiającym za złagodzeniem kary wymierzonej oskarżonemu R. nie był też podniesiony w apelacji fakt, że w innym postępowaniu karnym toczącym się przeciwko wymienionemu, tj. w sprawie (...) Sądu Rejonowego w B., której przedmiotem była przestępca działalność o zbliżonym charakterze do tej objętej niniejszą sprawą – wobec oskarżonego zastosowano instytucję nadzwyczajnego złagodzenia kary. Skoro bowiem oskarżony w owej innej sprawie wykorzystał swoją legitymację do skorzystania z uprawnień tzw. małego świadka koronnego, brak było podstaw do tego, by jego postawa procesowa przyjęta w wymienionej innej sprawie, rzutowała na jego sytuację w niniejszej sprawie. Tym bardziej, że – niezależnie od powyższego – wyjaśnienia oskarżonego R. nie spełniały przesłanek warunkujących nadzwyczajne złagodzenia kary, ujętych w art. 60

§ 3 k.k. Zakres wiedzy tego oskarżonego – choć istotny jako potwierdzenie okoliczności jego czynów i zachowań niektórych osób współdziałającym w ramach przestępczego procederu – nie był tego rodzaju, by pozwalał w sposób kompleksowy i wyczerpujący określić rozmiar i charakter przestępczego procederu oraz ustalić jego sprawców i zakres ich odpowiedzialności karnej.

Wskazania wymagało także, że łagodniejszemu potraktowaniu oskarżonego R. w kontekście wymiary kary za przypisany mu czyn, sprzeciwiał się też stopień społecznej szkodliwości tego czynu oraz zakres zawinienia tego oskarżonego. Jak trafnie przyjął Sąd I instancji rola oskarżonego R. w przypisanym mu przestępczym procederze była istotniejsza – co implikowało większy stopień zawinienia – spośród współdziałających, ustępująca jedynie roli pomysłodawców i głównych organizatorów przestępczego przedsięwzięcia. Oskarżony P. R. bowiem, nie tylko firmował działalność firm (...), ale również występował w stosunkach zewnętrznych podając się za Ł. P. oraz fałszował podpis Ł. P. na fakturach rzekomo

wystawianych przez F. SERWIS. Przy tak istotnej zawartości kryminalnej jego czynu, postulowane przez apelującego obrońcę obniżenie wymiary kary – a tym bardziej nadanie jej charakteru względnego – pozbawiałoby te karę waloru adekwatnej i sprawiedliwej reakcji na popełnione przez oskarżonego bezprawie.

Wbrew przekonaniu apelującego, na rażącą surowość orzeczonej wobec oskarżonego kary nie wskazywała też analiza okoliczności z zakresu właściwości i warunków osobistych oskarżonego R.. Nie sposób przeceniać – jako okoliczności łagodzącej – stopnia demoralizacji oskarżonego, który nie był bynajmniej znikomy. Oskarżony był bowiem osobą karaną sądownie, a poziom jego stabilizacji życiowej też nie mógł przemawiać na jego korzyść w jeszcze większym stopniu – niż przyjął to Sąd I instancji – skoro dla oskarżonego R. jedynym ustalonym źródłem utrzymania była de facto działalność przestępcza. W szczególności, wskazane okoliczności sprzeciwiały się sformułowaniu wobec oskarżonego R. pozytywnej prognozy kryminologicznej, wskazującej na potrzebę zastosowania wobec niego postulowanej przez

apelującego instytucji warunkowego zawieszenia wykonania kary.

Apelujący obrońca nie miał też racji, utrzymując jakoby stan zdrowia oskarżonego w chwili orzekania był tego rodzaju, iżby przez wzgląd na zasadę humanitaryzmu sprzeciwiać miał się wykonaniu wobec niego kary pozbawienia wolności o charakterze bezwzględnym. Przede wszystkim, załączona do apelacji obrońcy dokumentacja medyczna, obejmująca datowane na (...) r. skierowanie oskarżonego do szpitala z rozpoznaniem innych postaci rozlanych chłoniaków nieziarniczych, nie dostarczała informacji o stanie zdrowia oskarżonego, które byłyby wystarczające dla potwierdzenia stanowiska apelującego. Po wtóre zaś – oczywiście niezasadne było oczekiwanie apelującego, by za pomocą sądowego wymiaru kary i zastosowania środka probacyjnego, w odniesieniu do oskarżonego zrealizowane zostały cele instytucji prawa karnego wykonawczego, takich jak odroczenie wykonania kry, czy przerwa w jej wykonywaniu.

Ad. pkt 45 – zarzut apelacji obrońcy oskarżonego M. J. (2)

Apelujący obrońca nie miał racji, zarzucając **rażącą nadmierną surowość** orzeczonej wobec tego oskarżonego **kary grzywny** w rozmiarze 300 stawek dziennych po 200 zł każda.

Przede wszystkim zauważyć należało, że kara ta mieściła się w granicach ustawowego zagrożenia, należycie uwzględniała dyrektywy wymiaru kary i jawiła się jako odpowiednia reakcja prawno-karna na popełnione przez oskarżonego J. bezprawie. Podkreślenia wymagało przy tym, że miarkując tę karę Sąd I instancji należycie przeanalizował wszystkie okoliczności istotne dla jej wymiaru, tak o charakterze obciążającym, jak i łagodzącym, nie znajdując w rezultacie innych istotnych okoliczności, które należałoby uwzględnić na korzyść oskarżonego J., poza okolicznością w postaci jego uprzedniej niekaralności oraz popełnienia przestępstwa w formie zjawiskowej pomocnictwa.

Okoliczności te zostały zatem – zgodnie z postulatem apelującego – poczytane na korzyść oskarżonego w kontekście wymiaru kary. Brak było jednakże podstaw do tego by nadawać im dalej idącą wymowę łagodzącą,

w szczególności taką, która wskazywałaby na potrzebę obniżenia kary grzywny.

Wbrew stanowisku apelującego obrońcy podstaw do postulowanego przez obronę obniżenia wymiary grzywny, nie dostarczała także okoliczność w postaci upływu znacznego okresu czasu od chwili popełnienia czynu do dnia wyrokowania. W tym zakresie podkreślenia wymagało, że aktualne skazanie stanowi reakcję prawnokarną na akt bezprawie dokonany przez oskarżonego w chwili popełnienia przestępstwa. Sam zatem fakt upływu czasu od tego momentu, nie mógł przemawiać za łagodzeniem orzekanej wobec niego kary.

Okoliczności naprowadzone przez apelującego nie dostarczały zatem wystarczających podstaw do złagodzenia orzeczonej wobec oskarżonego kary, w szczególności apelujący nie wykazał, jakoby grzywna orzeczona w rozmiarze 300 stawek dziennych nie stanowiła adekwatnej reakcji prawno karnej na popełnione przez oskarżonego bezprawie.

Apelujący obrońca nie wykazał też potrzeby faktycznego zmniejszenia orzeczonej wobec oskarżonego J. kary

grzywny, poprzez obniżenie kwoty jej stawki dziennej, a to z uwagi na sytuację majątkową oskarżonego. Grzywna wobec tego oskarżonego orzeczona została w rozmiarze 300 stawek dziennych po 200 zł. Również w tym przypadku nie ujawniły się żadne okoliczności, które nakazywałyby zmodyfikować wysokość stawki dziennej grzywny. Ta bowiem ustalona została przez Sąd I instancji z należyтым uwzględnieniem aktualnej sytuacji materialnej i rodzinnej. obrońca oskarżonego M. J. (2) w żaden sposób nie wykazał wadliwości tego ustalenia, ograniczając się do ogólnikowego, hasłowego jedynie, powołania się trudności finansowe oskarżonego, nie wskazując w tym zakresie żadnych konkretnych informacji. Brak zatem było jakichkolwiek podstaw do przyjęcia, jakoby oskarżony J., który nie osiągnął jeszcze wieku emerytalnego i miał możliwość wykonywana działalności zarobkowej poza branżą paliwową, wcześniej zaś aktywnie uczestniczył w przestępczym procederze – znajdował się aktualnie w takiej sytuacji życiowej, która uniemożliwiłaby mu spłatę grzywny.

Dodać przy tym należało, że wobec orzeczenia

w odniesieniu do oskarżonego J. kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, kara grzywny była de facto jedyną realną dolegliwością wynikającą dla sprawcy z wyroku skazującego.

Ad. pkt. 46 – zarzut apelacji prokuratora

Zarzuty **naruszenia prawa procesowego – art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k.**, poprzez wadliwą ocenę dowodów skutkującą błędem w ustaleniach faktycznych leżących u podstaw **uniewinnienia**

oskarżonych: F. T., J. J. (3), J. J. (2), M. P., K. U., B. J., R. B. i P. B. (1), okazały się czysto polemiczne. Apelujący prokurator nie wykazał żadnych skonkretyzowanych uchybień w zakresie dokonanej przez Sąd I instancji oceny wymienionych dowodów, poprzestając na wytknięciu naruszenia generalnych zasad procesowych, bazującym wyłącznie na forsowaniu własnej (przeciwnej do sądowej) oceny tychże dowodów. Takie stanowisko apelującego prokuratora musiało być uznane za dowolne. Bowiem samo negowanie przez oskarżyciela wiarygodności dowodów przeczących winie oskarżonych i jednocześnie

forsowanie wiarygodności tych, które – w ocenie apelującego – winę tę potwierdzały, nie mogło zastępować swobodnej oceny materiału dowodowego i stanowiło raczej prosty wyraz niezadowolenia strony z wyniku sądowej oceny dowodów niżli prezentację racjonalnych przesłanek podważających prawidłowość tejże oceny.

I tak, wbrew przekonaniu apelującego prokuratora

dokumentacja

księgowo handlowa dotycząca działalności gospodarczej prowadzonej przez uniewinnionych oskarżonych, tudzież firmowanej przez nich swoim nazwiskiem, w sytuacji gdy działalność prowadzona była faktycznie przez inne osoby (jak miało to miejsce w przypadku oskarżonych J. J. (2), M. P., R. B. i P. B. (1)) – nie dostarczała przesłanek wystarczających do zanegowania stanowiska oskarżonych, przeczących swojej winie. Skoro bowiem oskarżeni ci faktycznie prowadzili działalność gospodarczą lub firmowali swoim nazwiskiem działalność prowadzoną faktycznie przez inne osoby, oczywistym było, że w dokumentach księgowych i handlowych, w tym dotyczących poszczególnych transakcji paliwowych, które okazały

się oszukańcze, oskarżeni występowali jako strona tych transakcji. Okoliczność ta sama w sobie nie wystarczała jednakże do ustalenia, jakoby – jak utrzymywał apelujący prokurator – oskarżeni ci mieli świadomość, że owe transakcje były w swej istocie oszukańcze, a wystawiane na ich potwierdzenie faktury – nierzetelne. Istnienie świadomości oskarżonych w zakresie uczestnictwa w nielegalnym procederze i to przybierającej postać przestępczego zamiaru, wymaga jednoznacznego wykazania dowodowego nie zaś jedynie domniemania w oparciu o odosobnione poszlaki – jakimi było w swej istocie formalne ujawnienie uniewinnionych oskarżonych w treści dokumentacji księgowo-handlowej, jako stron transakcji paliwowych.

Wbrew stanowisku apelującego prokuratora, konkluzja Sądu I instancji w zakresie uznania za wiarygodne wyjaśnień uniewinnionych oskarżonych, przeczących swojej winie, nie była też sprzeczna z **zasadami doświadczenia życiowego**. Te bowiem uczą, że w przypadku osób prowadzących działalność gospodarczą, działanie w dobrej wierze i zaufaniu

do innych uczestników obrotu, skutkującą brakiem ich świadomości, co do przestępczych posunięć kontrahentów, jest co najmniej tak samo prawdopodobne, jak ich działanie z pełną świadomością przestępczego charakteru transakcji. Podobnie, zasady doświadczenia życiowego wskazują, że osoby firmujące swoim nazwiskiem działalność prowadzoną faktycznie przez inne osoby, w szczególności, gdy odbywa się to w określonym układzie rodzinnym, gdzie – jak w niniejszej sprawie – działalność faktycznie prowadzona była przez współmałżonka albo (jak w przypadku oskarżonego P. B. (1)) przez ojca, działają częstokroć w zaufaniu do swoich bliskich, pozostając faktycznie nieświadomymi okoliczności związanych z prowadzeniem tejże działalności, w tym z jej przestępczym charakterem.

I w tym zatem wypadku argumentacja apelującego prokuratora okazała się chybiona, bowiem odwołanie się do zasad doświadczenia życiowego nie dostarczało przesłanek pozwalających w sposób stanowczy potwierdzić przestępczy zamiar oskarżonych.

Apelujący prokurator
równie niezasadnie

podważał wiarygodność dowodów potwierdzających wersję uniewinnionych oskarżonych P. B. (1), J. J. (2) i R. B., o ich braku świadomości co do przestępczego charakteru transakcji paliwowych, tj. **zeznań świadka E. B., wyjaśnień oskarżonego M. J. (1) oraz zeznań świadka B. B. (6)**. Sama sugestia, że wymienieni zeznawali lub wyjaśniali fałszywie dążąc do oczyszczenia swoich bliskich z zarzutów karnych, nie wystarczała do przełamania zasady domniemania niewinności. W przypadku wymienionych dowodów, apelujący prokurator nie starał się nawet sformułować konkretnych okoliczności mających wskazywać na niewiarygodność źródeł dowodowych.

Wbrew stanowisku apelującego prokuratora, wystarczających podstaw dowodowych do stwierdzenia sprawstwa i winy oskarżonych F. T., J. J. (3), K. U. i B. J. nie dostarczyły dowody z **wyjaśnień P. A., Ł. P. i P. R. oraz zeznań T. I. (2)**.

I tak, twierdzenie oskarżonego P. R., jakoby oskarżeni F. T. i J. J. (3) wiedzieli, że uczestniczą w fikcyjnym obrocie paliwami, były odosobnione i nie

zostały potwierdzone
żadnym innym spośród
zgromadzonych w sprawie
dowodów. Co więcej,
wiarygodności tego
twierdzenia przeczył fakt,
przyznawany przez
samego wyjaśniającego P.
R., że w kontaktach
z oskarżonymi T. i
J. występował on jako
Ł. P., podszywając się
pod jego osobę i w
ten sposób wprowadzając
wymienionych
oskarżonych w błąd, co do
podmiotu będącego stroną
transakcji. Podejmowanie
przez oskarżonego R.
takich oszukańczych
starań, nakierowanych na
wprowadzenie
oskarżonych T. i J. w
błąd, byłoby nieracjonalne
(z punktu widzenia
logi oszusta oczywiście),
gdyby obaj wymienieni
byli wtajemniczeni w
przestępczy charakter
transakcji.

Istnieniu w przypadku
oskarżonych F. T. i
J. J. (3) świadomości
przestępczego charakteru
procederu objętego
niniejszą sprawą i
ich działaniom z
zamiarem uczestniczenia
w przestępstwach,
przeczyły też ustalenia
Sądu I instancji
– których apelujący
prokurator w żaden
sposób nie podważał –
iż dostawy i sprzedaż
oleju napędowego do
firmy oskarżonych T. i
J. faktycznie się odbywały
(a jedynie pochodzenie

paliwa było faktycznie niewiadome), przywożone były przez kierowców faktury i oświadczenia o przeznaczeniu oleju opałowego. Okoliczność te stanowiły potwierdzenie wyjaśnień oskarżonych T. i J. w zakresie, w jakim podawali oni, że działali w przeświadczeniu o faktycznym i legalnym charakterze transakcji paliwowych.

Nie sposób przyjąć też, jakoby sprawstwo uniewinnionych oskarżonych potwierdzone zostało dowodem z wyjaśnień oskarżonego Ł. P., skoro oskarżony ten – jakkolwiek sam przyznawał się do winy i obszernie opisywał okoliczności przestępczego procederu – podawał głównie informacje dotyczące jego przestępczych relacji z oskarżonymi R., K., czy A., natomiast w ogóle nie kojarzył nazwisk oskarżonych T. czy J.

Podobnie – wbrew przekonaniu apelującego prokuratora – wystarczającym potwierdzeniem sprawstwa oskarżonych K. U. i B. J. nie był dowód z zeznań T. I. (1). Zeznania wymienionego świadka były bowiem albo zbyt ogólne, by w sposób należyty wykazać działanie oskarżonych z zamiarem popełnienia przestępstwa

– a takim ogólnikiem było niewątpliwie twierdzenie świadka, że B. J. „też uczestniczył w tych wszystkich interesach”, albo też nie dostarczały informacji, które wprost i jednoznacznie wskazywałyby na wiedzę oskarżonych o przestępczym charakterze transakcji paliwowych, których byli stroną. Taką zbyt odległą w łańcuchu przesłanek mających potwierdzać świadomość oskarżonych K. U. i B. J. co do przestępczego charakteru transakcji, była z kolei podawana przez świadka nieprecyzyjna informacja, że w firmie (...) dochodziło do odbarwiania oleju opałowego. Informacje te – jak wskazano – ogólnikowe i odosobnione, niepotwierdzone ponadto żadnym innym dowodem, nie wystarczały do tego, by obalić domniemanie niewinności oskarżonych K. U. i B. J..

Apelujący prokurator nie miał też racji twierdząc, jakoby wystarczających podstaw dowodowych do stwierdzenia sprawstwa i winy któregokolwiek z uniewinnionych oskarżonych, dostarczały wyjaśnienia oskarżonego P. A.. Jakkolwiek jego wyjaśnienia były obszerne i obfitowały w istotne okoliczności obrazujące organizację, funkcjonowanie i przebieg objętego niniejszą sprawą

przestępczego procederu, to jednak na poziomie informacji dotyczących konkretnych transakcji z udziałem firm prowadzonych przez uniewinnionych oskarżonych, nie były na tyle szczegółowe i miarodajne, by w sposób jednoznaczny i nie pozostawiający wątpliwości potwierdzić to, że wymienieni oskarżeni mieli świadomość przestępczego charakteru transakcji paliwowych.

Uwzględniając przedstawione powyżej uwagi, stwierdzić należało, że apelujący prokurator nie wykazał zarzuconych przez siebie naruszeń prawa procesowego w zakresie dokonanej przez Sąd I instancji oceny omówionych wyżej dowodów. Tym samym, nie mógł on zasadnie zarzucać, jakoby Sąd I instancji dopuścił się błędu w ustaleniach faktycznych, przyjmując, że brak było podstaw faktycznych wystarczających dla stwierdzenia, że oskarżeni F. T., J. J. (3), J. J. (2), M. P., K. U., B. J., R. B. i P. B. (1) mieli świadomość przestępczego charakteru objętego postawionymi im zarzutami obrotu paliwami. W przypadku wymienionych oskarżonych, pomimo wyczerpania przez Sąd I instancji możliwości

dowodowych, nadal istniały co najmniej wątpliwości odnośnie zakresu ich wiedzy i posiadania świadomości przestępczego charakteru transakcji obrotu paliwami. Stąd zarzuty prokuratora kwestionujące prawidłowość uniewinnienia oskarżonych, uznane być musiały za niezasadne.

Ad. pkt. 47 – zarzut apelacji prokuratora

Niezasadny okazał się także zarzut **naruszenia prawa procesowego – art. 17 § 1 pkt 3 k.p.k. poprzez umorzenie postępowania wobec oskarżonej R. B.** W przypadku tego zarzutu, stanowisko apelującego prokuratora opierało się na prostej polemice z sądową oceną przesłanek warunkujących umorzenie postępowania w oparciu o wskazany przepis, tj. oceną społecznej szkodliwości tego czynu. W pierwszej kolejności zauważyć należało, że apelujący prokurator nie zakwestionował stanowiska Sądu I instancji w zakresie uznania, że czyn zarzucony oskarżonej w pkt XXXVII, co do którego oskarżyciel publiczny zaproponował kwalifikację prawną z art. 270 § 1 k.k., stanowi wypadek mniejszej wagi, o którym mowa w art. 270 § 2 a k.k. Prokurator

negował jedynie ocenę Sądu I instancji w zakresie stwierdzenia przesłanki z art. 17 § 1 pkt 3 k.p.k. Jakkolwiek w obu tych przypadkach przesłanką stosowania danego przepisu jest odpowiednio niska społeczna szkodliwość czynu to jednak brak odniesienia się apelującego prokuratora do uznania przez Sąd I instancji czynu zarzuconego oskarżonej za wypadek mniejszej wagi był o tyle istotny w kontekście oceny trafności argumentacji apelującego, że wypadek mniejszej wagi jest zaś ze swej istoty czynem o mniejszym stopniu społecznej szkodliwości niż czyn w jego typie podstawowym. Prokurator zaś nie zanegował przyjętej przez Sąd I instancji istoty czynu.

Niezależnie od powyższego, Sąd Apelacyjny nie podzielił zaprezentowanej w apelacji oceny społecznej szkodliwości czynu przypisanego oskarżonej R. B.. Ocena ta skupiała się wyłącznie na dwóch okolicznościach, tj. postawie procesowej oskarżonej oraz rodzaju naruszonego dobra. Tymczasem pierwsza z wymienionych okoliczności nie należy do katalogu okoliczności warunkujących stopień społecznej szkodliwości

czynu, ujętego w art. 115 § 2 k.k. Fakt, że oskarżona nie przyznała się do popełnienia przestępstwa i nie wyraziła skruchy nie rzutował zatem w żaden sposób na społeczną szkodliwość popełnionego przez nią czynu.

Z kolei rodzaj naruszonego dobra nie wykluczał przyjęcia w przypadku oskarżonej znikomej szkodliwości społecznej jej czynu. Zważyć bowiem należało, że czyn oskarżonej polegał na jednorazowym podrobieniu podpisu obiorcy (w tym wypadku C. W.) na fakturze, w sytuacji, gdy wymieniony sam ustnie upoważnił oskarżoną do odbioru w jego imieniu towaru i dokumentów oraz nie kwestionował zasadności faktury. Wskazane okoliczności nakazywały przyjąć – co słusznie uczynił Sąd I instancji – że czyn oskarżonej nie naruszył w sposób istotny dobra w postaci wiarygodności dokumentu, a gwarantowana owym dokumentem pewność obrotu gospodarczego nie doznała w wyniku zachowania oskarżonej de facto żadnego uszczerbku.

Ad. pkt 48 – zarzut apelacji prokuratora

Bezzasadne były zarzuty pominięcia określonych **przepisów prawa**

materialnego w
rozstrzygnięciach
dotyczących oskarżonego
S. M..

I tak, Sąd I instancji zmieniając opis czynów przypisanych oskarżonemu, przyjął, że **oskarżony S. M.** poświadczał w dokumentach nieprawdę (art. 271 § 1 i 3 k.k. – w pkt 40 części rozstrzygającej zaskarżonego wyroku) lub też używał dokumentów poświadczających nieprawdę (art. 273 k.k. – w pkt 31 i 42 części rozstrzygającej zaskarżonego wyroku). Jednocześnie w opisie tych czynów Sąd I instancji pozostawił wskazanie, że wśród wymienionych tam dokumentów (faktur) były również faktury z podrobionym podpisem. Jednakże w opisach czynu sformułowanych w postawionych oskarżonemu zarzutach (w pkt odpowiednio: XXV, XIX i XXVII części opisowej wyroku) zabrakło wskazania, że oskarżony M. dokumentów tych (tj. faktur z sfalszowanym podpisem) używał jako autentycznych. Działanie takie stanowi znamię czynu z **art. 270 § 1 k.k.** i jego dodanie przez Sąd na etapie przypisywania oskarżonemu wskazanych czynów stanowiłoby niedopuszczalne wykroczenie poza granice oskarżenia. W konsekwencji tego, w

kwalifikacji prawnej czynów przypisanych oskarżonemu M. we wskazanych punktach nie mogły znaleźć się przepisy art. 270 § 1 k.k., a Sąd I instancji postąpił prawidłowo, eliminując owe przepisy z podstawy prawnej skazania, pomimo że ujęte były w kwalifikacji prawnej czynów w akcie oskarżenia.

Z kolei z opisów czynów przypisanych oskarżonemu M. we wspomnianym wyżej pkt 42 części rozstrzygającej zaskarżonego wyroku oraz w zdublowanym pkt 31 na (str. 534) części rozstrzygającej zaskarżonego wyroku, Sąd I instancji wyeliminował wskazanie, zawarte w zarzutach przytoczonych w pkt XXVII i XXIX części opisowej wyroku, że oskarżony ten w ramach owych czynów poświadczał w dokumentach nieprawdę. Sąd I instancji pozostawił w opisach czynów przypisanych oskarżonemu M. jedynie to stwierdzenie, że używał on dokumentów poświadczających nieprawdę. Konsekwencją tego było wyeliminowanie z podstawy prawnej skazania za owe czyny przepisów **art. 271 § 1 i 3 k.k.**

Analogiczna sytuacja miała miejsce w

przypadku czynu
przypisanego

oskarżonemu T. N.

w zdublowanym pkt
36 (na str. 535)

części rozstrzygającej
zaskarżonego wyroku
oraz czynu przypisanego

oskarżonemu **K. G.**

w zdublowanym pkt
45 na (str. 538-539)

części rozstrzygającej
zaskarżonego wyroku, z
których to opisów Sąd

I instancji wyeliminował
wskazanie (zawarte w

zarzutach przytoczonych
odpowiednio: w pkt XXXI

i XL części opisowej
wyroku), że oskarżeni

ci w ramach owych
czynów poświadczali w

dokumentach nieprawdę.

Zmiany tej apelujący
prokurator zdawał się

nie dostrzegać. Apelujący
bezpodstawnie

utrzymywał przy tym,
że stwierdzenia zawarte

w sformułowanych przez
Sąd I instancji opisach

czynów, że wymienieni
oskarżeni wprowadzili

owe poświadczające
nieprawdę faktury do

dokumentacji działalności
gospodarczej i ksiąg

rachunkowych, czy
zarejestrowali je w

rejestrze zakupów VAT,
oznaczało, jakoby

oskarżeni ci poświadczal
nieprawdę w

dokumentach, gdy
tymczasem były to

czynności sprawcze
wypełniające znamię

używania dokumentów
poświadczających
nieprawdę. Wbrew

stanowisku apelującego prokuratora Sąd I instancji w pełni prawidłowo pominął zatem w kwalifikacji prawnej czynów przypisanych oskarżonemu **T. N. i K. G.** przepisy **art. 271 § 1 i 3 k.k.**, ujmując w tej kwalifikacji przepisy art. 273 k.k.

Ad. pkt 49 – zarzut apelacji prokuratora

Zasadny okazał się zarzut naruszenia prawa procesowego, w tym art. 413 § 2 pkt 1 k.p.k. poprzez wadliwe określenie w opisie czynu przypisanego **oskarżonemu M. J. (2)** w pkt 27 części rozstrzygającej zaskarżonego wyroku, daty końcowej tego czynu, tj. określenie jej na dzień (...) r., pomimo że bezspornie ustalone i przypisane oskarżonemu czynności sprawcze sięgały daty (...) r. Wadliwość w tym zakresie dostrzegł także Sąd I instancji, tłumacząc w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, że działanie oskarżonego ustalone zostało do dnia (...) r, a na skutek omyłki pisarskiej w przypisanym zarzucie znalazła się data do (...)r. (vide: str. 258 uzasadnienia zaskarżonego wyroku). Wskazana niezgodność w ramach opisu czynu wymagała dokonania przez Sąd odwoławczy stosownej korekty, jakkolwiek nie w trybie

sprostowania oczywistej omyłki pisarskiej.

Ad. pkt 50 – zarzut apelacji prokuratora

Podobnie zasadny był analogiczny zarzut apelującego prokuratora odnośnie wadliwego wskazania daty końcowej czynu przypisanego **oskarżonemu S. M.** w pkt 38 części rozstrzygającej zaskarżonego wyroku. I w tym wypadku, określenie tej daty w opisie czynu (dzień (...) r.) było niezgodne z ustalonymi i ujętymi w tym samym opisie czynu czynnościami sprawczymi oskarżonego, które – jak trafnie wskazał w swoim zarzucie apelujący prokurator – w przypadku dokonywania przelewów składających się na proceder prania brudnych pieniędzy, sięgały daty (...) r. Sprzeczność ta wymagała stosownej korekty zaskarżonego rozstrzygnięcia.

Ad. pkt 51 – zarzut apelacji prokuratora

Oczywiście bezzasadny okazał się zarzut naruszenia prawa procesowego – art. 399 k.p.k., art. 410 k.p.k. i art. 413 § 2 pkt 1 k.p.k. poprzez **pominięcie art. 54 § 1 k.k.s.** w podstawie prawnej skazania **oskarżonego M. J. (1) i W. D.** w pkt 19 części rozstrzygającej

zaskarżonego wyroku (pkt XVI i XXV zarzutów z części wstępnej wyroku).

Apelujący prokurator przeoczył fakt, że wskazany przepis został ujęty zarówno w kwalifikacji prawnej czynu przypisanego wymienionym oskarżonym we wskazanym punkcie wyroku, jak i w podstawie wymiaru kary za ten czyn orzeczonej. Co więcej we wspomnianym pkt 19 części rozstrzygającej zaskarżonego wyroku, wymienionym oskarżonym przypisano przestępstwo (wypełniające znamiona m.in. z art. 54 § 1 k.k.s.) popełnione w sposób opisany w zarzutach, a zatem przestępstwo w kształcie niezmienionym w porównaniu z czynami zarzuconymi w pkt XVI i XXV części wstępnej wyroku zarzuconym.

Wobec powyższego oczywiście bezzasadne okazało się stanowisko apelującego prokuratora, jakoby wymienionym oskarżonym przypisano czyn o zmienionym opisie i kwalifikacji prawnej. Czyniło to z kolei bezprzedmiotowym zarzut apelującego dotyczący braku poinformowania stron o możliwości zamiany kwalifikacji prawnej czynu, co uniemożliwiło oskarżycielowi

publicznemu zajęcie stanowiska w sprawie.

Ad. pkt 52 – zarzut apelacji prokuratora

Niezasadny okazał się także zarzut naruszenia prawa procesowego – **art. 399 k.p.k., art. 410 k.p.k. i art. 413 § 2 pkt 1 k.p.k.**, w zakresie czynu przypisanego **oskarżonemu S. M.** w **pkt 31** części rozstrzygającej zaskarżonego wyroku, dotyczący wyeliminowania przez Sąd I instancji z opisu czynu i kwalifikacji prawnej skazania znamion przestępstwa z art. 299 § 1, 5 i 6 k.k.

W zakresie tego zarzutu, apelujący prokurator twierdząc, jakoby Sąd I instancji pominął wprowadzone do procesu dowody, mające potwierdzać wypełnienie przez oskarżonego znamion wymienionego czynu, nie skonkretyzował w żaden sposób, jakie to miałyby być dowody. Co więcej, konfrontacja opisanych w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku ustaleń faktycznych ze zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym, wskazywała, że oskarżony M. w ramach zarzuconego mu przestępczego proceduru faktycznie dopuszczał się również czynności sprawczych wypełniających znamiona

przestępstwa prania brudnych pieniędzy, nie dotyczyło to jednakże jego zachowań składających się na czyn przypisany mu w wymienionym pkt 31 części rozstrzygającej zaskarżonego wyroku. W przypadku tego czynu, obejmującego fikcyjne transakcje paliwowe, których stroną była spółka (...) sp. z o.o. – jak prawidłowo ustalił Sąd I instancji w oparciu m.in. o wyjaśnienia samego oskarżonego M. – operacje finansowe dokonywane pomiędzy wymienionym podmiotem a spółką (...) miały na celu ukrycie fikcyjności transakcji paliwowych, a przelewy dokonywane były jako płatność za fikcyjnie sprzedany olej napędowy i prowadzić miały do legalizowania pochodzenia tego oleju, który faktycznie pozyskany został z niewiadomego źródła. Wskazane operacje finansowe nie miały zatem na celu ukrycia przestępczego pochodzenia środków pieniężnych, nie mówiąc już o tym, że prokurator nie wykazał bynajmniej i tego, jakimi to konkretnie czynnościami sprawczymi oskarżony M. miałby w ramach omawianego czynu dopuścić się prania brudnych pieniędzy.

Wbrew zatem stanowisku apelującego prokuratora, brak było podstaw

dowodowych i faktycznych do tego, by w ramach czynu przypisanego oskarżonemu S. M. w pkt 31 części rozstrzygającej zaskarżonego wyroku, przypisać mu także zachowana wypełniające znamiona przestępstwa z art. 299 § 1, 5 i 6 k.k.

Brak też było zasadnych podstaw do uwzględnienia stanowiska prokuratora, jakoby zmiana kwalifikacji prawnej wymienionego czynu, nastąpiła z naruszeniem art. 399 k.p.k. Zauważyć należało, że w toku rozprawy poprzedzającej wydanie zaskarżonego wyroku, Sąd I instancji informował strony o możliwych zmianach kwalifikacji prawnych czynów zarzuconych poszczególnym oskarżonym, w tym S. M., a żadna ze stron nie wniosowała wówczas o odroczenie rozprawy, celem ustosunkowania się do owych ewentualnych zmian.

Ad. pkt 53 – zarzut apelacji prokuratora

Jakkolwiek rację miał apelujący prokurator w tym zakresie, w jakim wytknął, że w części rozstrzygającej zaskarżonego wyroku, ***kolejnym punktem rozstrzygnięcia następującym po punkcie 42, nadano wadliwą numerację,***

bowiem oznaczono je zdublowanymi numerami od 29 do 59 – to jednak wbrew zarzutowi apelacji, nie była to wada zaskarżonego wyroku stanowiąca obrazę prawa procesowego, mogącą mieć wpływ na treść rozstrzygnięcia, ale oczywista omyłka pisarska. W szczególności nie było tak – jak twierdził apelujący prokurator, jakoby wadliwa numeracja kolejnych rozstrzygnięć uniemożliwiła zrozumienie wyroku w odniesieniu do orzeczenia w przedmiocie kary łącznej wymierzonej oskarżonemu S. M..

Zarzut prokuratora nie potwierdził się także w odniesieniu do wytkniętego zaniechania połączenia wszystkich środków karych orzeczonych wobec oskarżonego M. za poszczególne przypisanemu przestępstwa. Jak wskazywała treść rozstrzygnięcia zawartego w zdublowanym pkt 35 (na str. 534) części rozstrzygającej zaskarżonego wyroku, łącznie objął wszystkie orzeczone wobec tego oskarżonego jednostkowe środki karne; przy czym w treści omawianego rozstrzygnięcia, pomimo że nadano mu omyłkowy numer, numeracja poszczególnych rozstrzygnięć

obejmujących orzeczenie jednostkowych środków karnych, podana została według prawidłowej, tj. niezduplowanej kolejności. I w tym zatem przypadku korekta zdublowanej numeracji kolejnych rozstrzygnięć (tj. w tym wypadku poprawienie numeru pkt 35 na 49) likwidowała wszelkie niejasności w ramach zaskarżonego orzeczenia.

Dodać należało, że wytkniętą przez apelującego prokuratora wadliwość w zakresie numeracji rozstrzygnięć, skorygowano w trybie **sprostowania oczywistej omyłki pisarskiej** – co omówione zostało w sekcji 5.4. niniejszego uzasadnienia.

Wniosek

Wniosek apelacji obrońcy oskarżonego Przemysław K.:
 - o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego
 - alternatywny – o umorzenie postępowania na podstawie art. 17 § 1 pkt 9 k.p.k.,
 - ewentualny – o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez wymierzenie

zasadny
 # częściowo zasadny
 # niezasadny
 # zasadny
 # częściowo zasadny
 # niezasadny
 # zasadny
 # częściowo zasadny
 # niezasadny
 # zasadny

temu oskarżonemu kary łagodniejszej

częściowo zasadny

- ewentualny – o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

niezasadny

zasadny

częściowo zasadny

niezasadny

Wniosek apelacji obrońcy oskarżonego D. K.

zasadny

częściowo zasadny

- o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez wyeliminowanie z kwalifikacji prawnej czynu przypisanego temu oskarżonemu przepisów art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. i art. 286 § 1 k. w zw. z art. 294 § 1 k.k., a następnie:

niezasadny

zasadny

częściowo zasadny

niezasadny

zasadny

częściowo zasadny

- o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez wymierzenie temu oskarżonemu kary z warunkowym zawieszeniem jej wykonania,

niezasadny

zasadny

częściowo zasadny

niezasadny

zasadny

- ewentualny – o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

częściowo zasadny

niezasadny

zasadny

Wniosek apelacji obrońcy oskarżonego Mariusza J., adwokata J. T.:

częściowo zasadny

niezasadny

zasadny

- o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego

częściowo zasadny

niezasadny

zasadny

- ewentualny – o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy

częściowo zasadny

niezasadny

Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.	# zasadny
Wniosek apelacji obrońcy oskarżonego M. J. (1) , adwokata A. C. (2):	# częściowo zasadny
- o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego	# niezasadny
- ewentualny – o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.	# zasadny
Wniosek apelacji obrońcy oskarżonego Wojciecha D.:	# częściowo zasadny
- o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego	# niezasadny
- ewentualny – o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.	# zasadny
Wniosek apelacji obrońcy oskarżonego Tomasza B.:	# częściowo zasadny
- o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego	# niezasadny
- ewentualny – o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.	# zasadny

Wniosek apelacji obrońcy oskarżonego Krystiana G.:

- o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

- ewentualny – o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego.

Wniosek apelacji obrońcy oskarżonego S. M.

- o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego

- ewentualny – o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez obniżenie wymiaru kary łącznej pozbawienia wolności i grzywny oraz środka karnego orzeczonych wobec twego oskarżonego.

Wniosek apelacji obrońcy oskarżonego P. A.:

- o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez wymierzenie temu oskarżonemu, przy zastosowaniu art. 60 § 3 i 5 k.k., kary pozbawienia wolności w mniejszym wymiarze, z warunkowym zawieszeniem jej wykonania.

częściowo zasadny

niezasadny

zasadny

częściowo zasadny

niezasadny

zasadny

częściowo zasadny

niezasadny

zasadny

częściowo zasadny

niezasadny

zasadny

częściowo zasadny

niezasadny

zasadny

częściowo zasadny

niezasadny

**Wniosek apelacji
obrońcy oskarżonego
P. R.:**

- o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez wymierzenie temu oskarżonemu kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania.

**Wniosek apelacji
obrońcy oskarżonego
M. J. (2):**

- o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez obniżenie wymiaru kary grzywny.

**Wniosek apelacji
prokuratora**

- o uchylene zaskarżonego wyroku w zakresie rozstrzygnięć uniewinniających oskarżonych F. T., J. J. (3), J. J. (2), M. P., K. U., B. J., R. B. i P. B. (1) od postawionych im zarzutów oraz w zakresie rozstrzygnięcia umarzającego postępowanie wobec R. B., i przekazanie sprawy w tym zakresie do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

**Wniosek apelacji
prokuratora**

- o uzupełnienie kwalifikacji prawnej o przepisy:

- **art. 54 § 1 k.k.s.**
– w podstawie prawnej skazania oskarżonego **M.**

J. (1) i W. D. w pkt 19 części rozstrzygającej zaskarżonego wyroku (pkt XVI zarzutów),

-art. 270 § 1 k.k.

– w podstawie prawnej skazania oskarżonego **S. M.** w pkt 40 części rozstrzygającej zaskarżonego wyroku (pkt XXV zarzutów),

- art. 270 § 1 k.k. i art. 271 § 1 i 3 k.k. oraz art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 271 § 1 i 3 k.k.

– w podstawie prawnej skazania oskarżonego **S. M.** w pkt 42 części rozstrzygającej zaskarżonego wyroku (pkt XXVII zarzutów),

- art. 271 § 1 i 3 k.k.

– w podstawie prawnej skazania oskarżonego **S. M.** za czyn zarzucony mu w pkt XXIX zarzutów,

- art. 271 § 1 i 3 k.k.

– w podstawie prawnej skazania oskarżonego **T. N.** za czyn zarzucony mu w pkt XXXI zarzutów,

- art. 271 § 1 i 3 k.k.

– w podstawie prawnej skazania oskarżonego **K. G.** za czyn zarzucony mu w pkt XL zarzutów.

Wniosek apelacji prokuratora

- o zmianę daty końcowej czynu przypisanego oskarżonemu **M. J. (2) w pkt 27** części rozstrzygającej zaskarżonego wyroku,

poprzez określenie jej na dzień (...).

Wniosek apelacji prokuratora

- o zmianę daty końcowej czynu przypisanego oskarżonemu **S. M. w pkt 38** części rozstrzygającej zaskarżonego wyroku, poprzez określenie jej na dzień (...) r.

Wniosek apelacji prokuratora

- o zmianę wyroku w zakresie czynu przypisanego **oskarżonemu S. M. w pkt 31** części rozstrzygającej zaskarżonego wyroku, poprzez uzupełnienie opisu czynu o okoliczności składające się na dokonywaniu przez oskarżonego czynności sprawczych wypełniających ustawowe znamiona czynu z art. 299 § 1, 5 i 6 k.k. i uzupełnienie kwalifikacji prawnej tego skazania o wymienione przepisy.

Wniosek apelacji prokuratora

- o zmianę wyroku w zakresie orzeczeń obejmujących kary jednostkowe i karę łączną wymierzone **oskarżonemu S. M.** poprzez skorygowanie wadliwe wskazanej numeracji poszczególnych rozstrzygnięć obejmujących kary

<p>jednostkowe i karę łączną oraz środki karne.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>	
<p>Ad. pkt 1, 2, 5, 8, 10, 12, 14, 17 i 18: wnioski apelacji obrońców oskarżonych P. K. (2), D. K., M. J. (1), W. D., S. M., K. G. i T. B.</p> <p>Wbrew stanowisku apelujących obrońców oskarżonych – brak było podstaw do zakwestionowania zawartego w wyroku Sądu I instancji zaskarżonego rozstrzygnięcia co do sprawstwa i winy oraz kary wymienionych oskarżonych, w szczególności żadna z tych apelacji nie wykazała zasadnych podstaw do postulowanego przez obrońców uniewinnienia oskarżonych od przypisanych im czynów, ani też modyfikacji orzeczenia skazującego, czy umorzenia postępowania. Sąd wnioski obrońców o uniewinnienie oskarżonych albo o dokonanie modyfikacji rozstrzygnięć w przedmiocie sprawstwa i winy oskarżonych, bądź też umorzenie postępowania, uznane być</p>	

musiały za bezzasadne w całości.

Ad. pkt 4, 7, 9, 11, 13, 15 i 16: wnioski apelacji obrońców oskarżonych P. K. (2), D. K., M. J. (1), W. D., S. M., K. G. i T. B.

Apelujący obrońcy oskarżonych nie wykazali także, jakoby postępowanie rozpoznawcze przed Sądem Okręgowym obarczone było wadami i brakami uzasadniającymi potrzebę jego powtórzenia. Stąd ich wnioski (zgłaszane przede wszystkim jako ewentualne) **o uchylene zaskarżonych rozstrzygnięć** i przekazanie spraw do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji, uznać należało za bezzasadne w całości.

Ad. pkt 3, 6, 19: wnioski apelacji obrońców oskarżonych P. K. (2), D. K., M. J. (1), W. D., S. M., K. G. i T. B.

Wbrew stanowiskom apelujących obrońców, wynikającym z kierunku zaskarżenia apelacji kwestionujących całość rozstrzygnięcia oraz wyrażonym w zgłoszonych zarzutach ewentualnych, brak było podstaw do zakwestionowania zawartego w wyroku Sądu I instancji zaskarżonego **rozstrzygnięcia w**

przedmiocie kary,

zarówno co do kar pozbawienia wolności jak i grzywien orzeczonych wobec oskarżonych, w tym do uznania owych kar za rażąco nadmiernie surowe. Apelacje nie wykazały też nieprawidłowości w zakresie orzeczonych środków karnych, w tym wymiaru orzeczonego zakazu prowadzenia określonej działalności gospodarczej. Brak zatem było podstaw do dokonania postulowanego przez obrońców obniżenia wymiaru orzeczonych wobec oskarżonych kar pozbawienia wolności oraz grzywien, jak również modyfikacji orzeczeń w przedmiocie środków karnych.

Ad. pkt 20 – wniosek apelacji obrońcy oskarżonego P. A..

Jak wskazano powyżej, częściowo zasadne okazało się stanowisko wyrażone w zarzutach apelacji obrońcy oskarżonego P. A., że orzeczenie o karze wymierzonej temu oskarżonemu wymagało modyfikacji. Potrzeba zmiany orzeczenia o karze nie wynikała jednakże z zasadności postulowanego przez apelującego zastosowania wobec oskarżonego A. przepisów art. 60 § 3 i 5 k.k., ale ze stwierdzenia rażącej nadmiernej surowości tej kary. W przypadku

oskarżonego, nawet w sytuacji obniżenia wymiaru kary pozbawienia wolności, nie istniały przesłanki do warunkowego zawieszenia jej wykonania.

Ad. pkt 21 wniosek apelacji obrońcy oskarżonego P. R.

Wbrew stanowisku apelującego obrońcy, brak było podstaw do zakwestionowania zawartego w wyroku Sądu I instancji zaskarżonego rozstrzygnięcia co do kary orzeczonej wobec wymienionego oskarżonego, w tym zarówno do uznania owej kary za rażąco nadmiernie surową, jak i w zakresie braku podstaw do warunkowego zawieszenia jej wykonania. Brak zatem było podstaw do dokonania postulowanego przez obrońcę obniżenia wymiaru orzeczonej wobec oskarżonego kary 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz nadania jej charakteru względnego.

Ad. pkt 22 – wniosek apelacji obrońcy oskarżonego M. J. (2)

Jak wskazano powyżej, niezasadny okazał się zarzut rażącej surowości kary grzywny, podniesiony przez obrońcę wymienionego oskarżonego. Brak zatem było podstaw do modyfikacji dotyczącego

oskarżonego J. orzeczenia o karze w zakresie wymiaru kary grzywny.

Ad. pkt 23 – wniosek apelacji prokuratora

Jak wskazano powyżej, apelujący prokurator nie zdołał wykazać wadliwości w zakresie

rozstrzygnięć uniewinniających

oskarżonych **F. T., J. J. (3), J. J. (2), M. P., K. U., B. J., R. B. i P. B. (1)** od postawionych im zarzutów oraz w zakresie

rozstrzygnięcia umarzającego

postępowanie wobec **R. B.**, w szczególności nie dowiódł, jakoby postępowanie przed Sądem I instancji, w wyniku którego wydano wymienione

rozstrzygnięcia obarczone było błędami uzasadniającymi konieczności ponownego rozpoznania spraw wymienionych

oskarżonych. Prokurator nie wykazał w tym zakresie podstaw uchylenia wyroku, a jedynie zgłosił polemikę względem sądowej oceny dowodów, leżących u podstaw zaskarżonych

rozstrzygnięć oraz względem wyniku sprawy, nie bacząc na to, że postępowanie przed Sądem I instancji było w tym zakresie wyczerpujące, w szczególności Sąd ten wyczerpał możliwości

dowodowe służyć
wyjaśnieniu sprawy
wymienionych
oskarżonych. Skoro tak
przeprowadzone
postępowanie dowodowe
nie potwierdziło
jednoznacznie sprawstwa
i winy oskarżonych, co
najmniej pozostawiając w
tym zakresie niedające się
usunąć wątpliwości (które
zgodnie z art. 5 § 2 k.p.k.,
winny być wyjaśnione na
ich korzyść), jak również
w sytuacji, gdy apelujący
prokurator nie zanegował
skutecznie sądowej oceny
społecznej szkodliwości
czynu zarzucanego
oskarżonej R. B.
– postulowanie przez
prokuratora powtórzenia
tego postępowania,
stanowiło raczej wyraz
myślenia życzeniowego,
ukierunkowanego na
uzyskanie rozstrzygnięcia
skazującego, niż zajęcie
racjonalnego stanowiska
w sprawie.

W tej sytuacji wniosek
prokuratora o uchylenie
zaskarżonych
rozstrzygnięć
uniewinniających
oskarżonych oraz
rozstrzygnięcia
umarzającego
postępowanie i
przekazanie sprawy w tym
zakresie do ponownego
rozpoznania Sądowi I
instancji, uznać należało
za bezzasadny w całości.

**Ad. pkt 24 – wniosek
apelacji prokuratora**

Jak wskazano powyżej, nie potwierdził się żaden z zarzuconych przez apelującego prokuratora przypadków naruszenia prawa materialnego oraz prawa procesowego poprzez pominięcie w kwalifikacji prawnej czynów przypisanych oskarżonemu M. J. (1), W. D., S. M., T. N. i K. G. przepisów art. 54 § 1 k.k.s., art. 270 § 1 k.k., czy art. 271 § 1 i 3 k.k. Wobec tego brak było zasadnych podstaw do uwzględnienia wniosku prokuratora o uzupełnienie podstaw prawnych skazania o wymienione przepisy.

Ad. pkt 25 – wniosek apelacji prokuratora

Jak wskazano powyżej, w całości zasadne okazało się stanowisko apelującego prokuratora odnośnie potrzeby korekty daty końcowej czynu przypisanego

oskarżonemu M. J. (2) w ***pkt 27*** części rozstrzygającej zaskarżonego wyroku. Wobec tego, zasadny okazał się wniosek prokuratora o przyjęcie daty (...) r., jako daty końcowej czynu przypisanego wymienionemu oskarżonemu we wskazanym punkcie wyroku.

Ad. pkt 26 – wniosek apelacji prokuratora

Jak wskazano powyżej, zasadny okazał się zarzut apelującego prokuratora dotyczący wadliwego wskazania daty końcowej czynu przypisanego **oskarżonemu S. M. w pkt 38** części rozstrzygającej zaskarżonego wyroku. W zarzucie tym apelujący prokurator wskazywał przy tym – w pełni zasadnie – że czynności sprawcze przypisane wymienionemu oskarżonemu sięgały daty (...) r. Pomimo tego we wniosku końcowym swojej apelacji postulował określenia tej daty do dnia (...) r.

Wobec tego – jakkolwiek zarzut prokuratora był zasadny w całości – to jednak wynikający z tego zarzutu wniosek prokuratora okazał się zasadny jedynie w części, a to w zakresie wskazania samej potrzeby zmiany daty końcowej czynu oskarżonego, ale nie co do dokładnego określenia owej daty. W toku postępowania odwoławczego, dzieląc przy tym wspomniany zarzut prokuratora, datę tę ustalono na dzień (...) r. (nie zaś 30 kwietnia 2007 r.).

Ad. pkt 27 – wniosek apelacji prokuratora

Jak wskazano powyżej, nie potwierdził się zarzucony przez apelującego prokuratora przypadek naruszenia prawa procesowego poprzez pominięcie w opisie czynu przypisanego **oskarżonemu S. M.** w **pkt 31** części rozstrzygającej zaskarżonego wyroku, okoliczności składające się na dokonywaniu przez oskarżonego czynności sprawczych wypełniających ustawowe znamiona czynu z art. 299 § 1, 5 i 6 k.k. oraz pominięcie w kwalifikacji prawnej tego skazania wymienionych przepisów. Brak zatem było podstaw do uwzględnienia wniosku prokuratora o uzupełnienie we wskazanym zakresie opisu czynu i jego kwalifikacji prawnej.

Ad. pkt 28 – wniosek apelacji prokurator

Jakkolwiek rację miał apelujący prokurator wnosząc o dokonanie korekty wadliwej (zdublowanej) numeracji nadanej kolejnym punktom rozstrzygnięcia następującym po punkcie 42, to jednak wniosek nie wskazał właściwej formy tejże korekty, która winna odbyć się w trybie sprostowania oczywistej omyłki pisarskiej, nie zaś postulowanej przez

apelującego zmiany zaskarżonego wyroku.		
4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU		
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO		
0.15.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji		
0.0.1Pkt III 0.1wyroku	Przedmiot utrzymania w mocy	
W pozostałym zakresie , tj. w zakresie wykraczającym poza zmiany dokonane w pkt II uzasadnianego wyroku, Sąd Apelacyjny zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.		
Zwiąże o powodach utrzymania w mocy		
Z uwagi na to, że apelujący obrońcy oskarżonych: P. K. (2), D. K., M. J. (1), W. D., T. B., K. G. i S. M. nie zdolali skutecznie zakwestionować konkluzji Sądu I instancji o wypełnieniu przez oskarżonych w sposób zawiniony ustawowych znamion przypisanych im czynów, w szczególności nie wykazali przesłanek		

uzasadniających uniewinnienie oskarżonych, ani też nie wykazali wadliwości zaskarżonego orzeczenia uzasadniających ponowne rozpoznanie sprawy, zaś apelujący prokurator, poza dwoma omówionymi w sekcji 5.2, przypadkami korekty daty czynów, nie wykazał wadliwości w zakresie przypisania czynów oskarżonym **M. J. (1), W. D., M. J. (2), S. M., T. N. i K. G. – rozstrzygnięcie w przedmiocie sprawstwa i winy** oskarżonych w całości (za wyjątkiem wspomnianych dwóch przypadków korekty daty czynów) zasługiwało na aprobatę.

Prawidłowe (za wyjątkiem dwóch omówionych w sekcji 5.2 przypadków, dotyczących oskarżonych P. A. i M. J. (1)) okazały się także, stanowiące następstwo rozstrzygnięcia w przedmiocie sprawstwa i winy wymienionych oskarżonych, zawarte w zaskarżonym wyroku, **orzeczenia w przedmiocie kary**. Jak wskazano powyżej, zarzuty kwestionujące wyrok Sądu I instancji w tym zakresie, podniesione w apelacjach obrońców (z wyłączeniem dwóch wspomnianych przypadków), okazały się bezzasadne. Sąd Apelacyjny nie znalazł zaś podstaw by podzielić stanowiska wynikające

z kierunku apelacji obrońców oraz prokuratora, jakoby wymierzone oskarżonym kary pozbawienia wolności, jak również pozostałe rozstrzygnięcia w przedmiocie kary, były nieprawidłowe, w tym rażąco nadmiernie surowe albo łagodne.

Z uwagi na to, że apelujący prokurator nie zdołał wykazać wadliwości w zakresie **rozstrzygnięć uniewinniających** oskarżonych **F. T., J. J. (3), J. J. (2), M. P., K. U., B. J., R. B. i P. B. (1)** od postawionych im zarzutów, ani też w zakresie **rozstrzygnięcia umarzającego postępowanie wobec R. B.**, w tym nie wykazał konieczności ponownego rozpoznania spraw wymienionych oskarżonych, wskazane orzeczenia uniewinniające i umarzające postępowanie utrzymano w mocy.

0.15.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji

0.0.2 **Pkt II**
0.0.3 **Wyroku**

Przedmiot i zakres zmiany

Sąd Apelacyjny zmienił zaskarżony wyrok w tej sposób, że:

1. w **pkt 1** jego części rozstrzygającej, orzeczoną wobec **oskarżonego P. A.** karę pozbawienia wolności obniża do lat 2 (dwóch),

2. w **pkt 21** jego części rozstrzygającej, orzeczoną wobec **oskarżonego M. J. (1)** karę łączną pozbawienia wolności obniża do lat 2 (dwóch) i na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. oraz art. 70 § 1 pkt 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k., wykonanie tej kary wobec oskarżonego M. J. (1) warunkowo zawiesza na okres 5 (pięciu) lat próby,

3. w **pkt 27** jego części rozstrzygającej, jako datę końcową czynu przypisanego oskarżonemu M. J. (2) przyjmuje dzień 14 maja 2003 r.,

4. w **pkt 38** jego części rozstrzygającej, jako datę końcową czynu przypisanego oskarżonemu S. M. przyjmuje dzień (...) r.

Zwięźle o powodach zmiany

Ad. pkt II. 1. wyroku

Jak wskazano powyżej w sekcji 3 niniejszego uzasadnienia, częściowo zasadne okazało się stanowisko **w przedmiocie orzeczenia o karze,**

wyrażone w apelacji obrońcy **oskarżonego P.**

A.. Jakkolwiek apelujący ten koncentrował się na wykazywaniu (jak się okazało nieskutecznym) potrzeby zastosowania wobec wymienionego oskarżonego instytucji nadzwyczajnego złagodzenia kary, to jednak rację miał w tym zakresie, w jakim marginalnie wskazywał na rażącą nadmierną surowość orzeczonej wobec tego oskarżonego kary 4 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Orzekając wobec oskarżonego A. karę w takim wymiarze, Sąd I instancji skupił się de facto wyłącznie na okoliczności w postaci roli wymienionego oskarżonego w przypisanym mu przestępczym procederze (którą ocenił jako wiodącą) oraz na zrównaniu sytuacji prawnej tego oskarżonego, wynikającej z orzeczenia o karze, z sytuacją oskarżonego P. K. (2), którego rola w przestępstwie oceniona została podobnie. Tymczasem badanie przez Sąd I instancji wyłącznie na to, by rozstrzygnięcia o karze w odniesieniu do dwóch wymienionych oskarżonych, odpowiadały wymogowi wewnętrznej sprawiedliwości wyroku z punktu widzenia

przestępczej roli przypisanej każdemu z nich, Sąd I instancji stracił z pola widzenia istotne okoliczności łagodzące, występujące w przypadku oskarżonego A..

Przed wszystkim, Sąd I instancji nie uwzględnił należycie bezspornej w sprawie okoliczności, że oskarżony A. w toku postępowania przyznał się do zarzucanego mu czynu i złożył wyjaśnienia i to już w początkowym etapie postępowania. Oskarżony w toku śledztwa przyznawał się zatem konsekwentnie do swojego udziału w procederze oszustw paliwowych. Co więcej, już w toku śledztwa, oskarżony współpracował z organami ścigania, przekazując informacje na temat swojej przestępczej działalności oraz działalności osób z nim współdziałających w owym procederze. Jakkolwiek – jak była o tym mowa powyżej – składane w tym zakresie przez oskarżonego A. wyjaśnienia nie spełniały przesłanek warunkujących nadzwyczajne złagodzenia kary, to jednak stanowiły istotne źródło dowodowe, pozwalające na poczynienie w tym zakresie ustaleń faktycznych, leżących u podstaw skazania i to nie tylko oskarżonego A., ale też współoskarżonych w sprawie. Podkreślenia

wymagało zaś, że przyznanie się przez sprawcę do winy stanowi istotny wyraz jego skruchy, warunkujący skuteczne rozpoczęcie procesu jego resocjalizacji. Przyznanie się sprawcy do winy, jako okoliczność z zakresu postawy sprawcy, jest też jedną z istotnych okoliczności łagodzących w kontekście wymiaru kary.

Konkluzji tej nie mógł przy tym zniweczyć bezsporny w sprawie fakt, że w swoich wyjaśnieniach oskarżony A. w pewnym (co należy podkreślić – niewielkim) zakresie próbował umniejszyć swoją rolę w przestępstwie. Przyjęcie takiej postawy, będącej niewątpliwie wynikiem realizacji linii obrony oskarżonego, stanowiło prawo procesowe oskarżonego. Nie zanegowało ono przy tym wiarygodności zdecydowanej większości jego wyjaśnień, które były przy tym dla wyjaśnienia okoliczności sprawy szczególnie istotne.

Okoliczności te – wpływające na ocenę postawy sprawcy po popełnionym czyni – nie mogły być przy miarkowaniu wymierzonej mu kary pominięte, ani niedocenione. W przeciwnym bowiem razie rozdzwięk pomiędzy

rozmiarem represji karnej a faktyczną pozytywną postawą sprawcy po czynie, pozbawiałby wymierzaną karę waloru sprawiedliwej i adekwatnej reakcji prawno-karnej.

Okoliczność w postaci ustalonej postawy procesowej oskarżonego A., winna być potraktowana jako łagodząca przy wymiarze kary i to w zdecydowanie większym zakresie, niż przyjął to Sąd I instancji.

Niesłusznie także Sąd I instancji zdeprecjonował, jako jedną z okoliczności przemawiających za łagodniejszym potraktowaniem sprawcy w kontekście wymiaru kary, jego sytuację życiową i rodzinną. Fakt, że oskarżony prowadził generalnie ustabilizowane życie rodzinne i zawodowe, winien również przemawiać za takim ukształtowaniem wymiaru kary, który nie wiązałby się z nadmiernie długą izolacją penitencjarną. Podkreślenia wymagało też, że niedoceniona przez Sąd I instancji została i ta okoliczność, że oskarżony nie wykazywał przejawów znacznej demoralizacji.

Prawidłowe zważenie wszystkich omówionych wyżej okoliczności – którego zabrakło w rozstrzygnięciu Sądu I instancji – nakazywało orzec wobec oskarżonego

P. A. za przypisany mu czyn, karę łagodniejszą niż 4 lata i 6 miesięcy pozbawienia wolności. Ukształtowanie tej kary w sposób tak dalece przewyższający zagrożenie ustawowe przewidziane dla przypisanego oskarżonemu czynu, wobec stwierdzenia istotnych przesłanek łagodzących, uznać należało za niesłuszne. Wystarczającą – w aspekcie represyjnego, ale także poprawczego oddziaływania na sprawcę, jak i zaspokojenia społecznej potrzeby sprawiedliwości – a zatem prawidłową reakcją prawno-karną w przedmiotowej sprawie, było wymierzenie oskarżonemu P. A. kary niższej niż uczynił to Sąd I instancji.

Uwzględniając to, Sąd Apelacyjny zmienił orzeczenie zawarte w **pkt 1** części rozstrzygającej zaskarżonego wyroku, obniżając orzeczoną tam wobec **oskarżonego P. A.** karę pozbawienia wolności do lat 2.

Ad. pkt II. 2. wyroku

Częściowo nieprawidłowe okazało się stanowiące następstwo rozstrzygnięcia w przedmiocie sprawstwa i winy **oskarżonego M. J. (1), zawarte w zaskarżonym wyroku, orzeczenie o**

wymierzonej temu oskarżonemu karze.

Wskazać przy tym należało, że w przypadku wymienionego oskarżonego, kwestionowanie rozstrzygnięcia o karze wynikało z zaskarżenia przez jego obrońców wyroku w całości i nie wiązało się z przytoczeniem na jego poparcie żadnych argumentów. W przypadku obu apelacji obrońców wymienionego oskarżonego, ich autorzy koncentrowali się – jak była o tym mowa powyżej – na podważaniu prawidłowości samego skazania.

Sąd Apelacyjny znalazł jednakże podstawy do tego, by dokonać – zgodnej z kierunkiem apelacji obrońców oskarżonego – **modyfikacji rozstrzygnięcia o karze**, w zakresie wymiaru kary łącznej pozbawienia wolności orzeczonej wobec oskarżonego M. J. (1), a to ze względu na jej rażącą nadmierną surowość.

Poddając, zgodnej z kierunkiem apelacji obrońców analizie kwestię prawidłowości i trafności orzeczenia o karze, w pierwszej kolejności zauważyć należało, że kary jednostkowe pozbawienia wolności wymierzone oskarżonemu w pkt 14, 17 i 19 części rozstrzygającej

zaskarżonego wyroku za każdy z przypisanych mu czynów, mieściły się w granicach ustawowego zagrożenia, należycie uwzględniały dyrektywy wymiaru kary i jawiły się jako odpowiednia reakcja prawno-karna na popełnione przez oskarżonego bezprawie. Zauważyć przy tym należało, że miarkując te kary Sąd I instancji należycie uwzględnił wszystkie okoliczności istotne dla wymiaru kary, w tym te o charakterze obciążającym, jak i łagodzącym.

Sąd Apelacyjny odmiennie jednakże niż Sąd I instancji ocenił kwestię łączenia owych kar jednostkowych, dochodząc do wniosku, że łączenie to odbywać się winno w oparciu o zasadę absorpcji, nie zaś asperacji.

W przypadku oskarżonego M. J. (1) łączeniu podlegały kary pozbawienia wolności w rozmiarze: 1 roku i 6 miesięcy oraz dwa razy po 2 lata. Były to zatem kary wyznaczające granice kary łącznej od 2 lat do 5 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności. Sąd Apelacyjny uznał przy tym, że związek podmiotowo przedmiotowy pomiędzy poszczególnymi czynami oskarżonego M. J. (1), za które orzeczono wobec niego wymienione kary

jednostkowe był na tyle ścisły, że uzasadniał wymiarzenie mu kary łącznej przy zastosowaniu metody absorpcji. Zważyć bowiem należało, że dwa spośród owych czynów (przestępstwa pospolite wypełniające znamiona oszustwa i prania brudnych pieniędzy) były jednorodziejowe, nadto zarówno owe dwa czyny, jak i przypisane oskarżonemu przestępstwo karnoskarbowe stanowiły realizację jednego przestępczego przedsięwzięcia oskarżonego. Nie było też tak, jakoby waga każdego z tych czynów sprzeciwiała się temu, by najwyższa z orzeczonych za nie kar pochłonęła pozostałe.

Uwzględniając powyższe, Sąd Apelacyjny, wymierzoną oskarżonemu M. J. (1) karę łączną pozbawienia wolności obniżył do lat 2.

W ocenie Sądu odwoławczego, zasadne okazało się także nadanie tak obniżonej karze łącznej pozbawienia wolności charakteru względnego, poprzez warunkowe zawieszenie jej wykonania. Dodać należało, że rozstrzygnięcie takie – w odniesieniu do kary o wskazanej wysokości – było możliwe w stanie prawnym obowiązującym w chwili popełnienia przez oskarżonego M.

J. (1) przypisanych mu przestępstw. Zatem, z uwagi na zasadę wynikającą z art. 4 § 1 k.k., w odniesieniu do oskarżonego zastosować należało przepisy art. 69 i nast. k.k. w ich brzmieniu obowiązującym przed dniem 1 lipca 2015 r.

Za zastosowaniem wobec oskarżonego M. J. (1) środka probacyjnego przemawiały okoliczności w postaci braku demoralizacji oskarżonego i wynikającej z tego faktu zdatności oskarżonego do resocjalizowania się w warunkach wolnościowych. Zważyć bowiem należało, że oskarżony był osobą dojrzałą (ur. w (...) r.) i nie był w przeszłości karany sądownie, ani poddawany oddziaływaniom penitencjarnym; prowadził też ustabilizowane życie rodzinne i zawodowe. Zasadne było zatem założenie, że samo postępowanie karne zakończone wyrokiem skazującym w sposób wystarczający uświadomiło oskarżonemu nieopłacalność przestępczych zachowań i zmotywowało go do ich skutecznego unikania i to bez konieczności stosowania wobec niego oddziaływań związanych z wykonaniem kary o charakterze izolacyjnym.

Można zatem było sformułować w odniesieniu do oskarżonego M. J. (1) pozytywną prognozę kryminologiczną, która w świetle art. 69 § 1 k.k. warunkowała zastosowanie omawianego dobrodziejstwa.

Warunkowe zawieszenie wykonania kary na okres 5 lat próby, jako mające szansę skutecznej korekty jego nagannego modelu funkcjonowania, stanowiło wystarczającą przeciwwagę dla dokonanego przezeń bezprawia. W tej sytuacji, z uwagi na opisaną powyżej potrzebę skutecznego resocjalizowania oskarżonego, który nie odbywał wcześniej kary w zakładzie karnym, orzeczenie o warunkowym zawieszeniu wymierzonej mu kary pozbawienia wolności ocenić należało jako zasadne i celowe.

Dodać przy tym należało, że omawiana zmiana orzeczenia o karze w odniesieniu do oskarżonego M. J. (1), czyniła też zadość wymogowi wewnętrznej sprawiedliwości wyroku, likwidując w rezultacie nieuzasadnione zróżnicowanie sytuacji prawnej w zakresie orzeczenia o karze pomiędzy wymienionym oskarżonym, a oskarżonym W. D.. W przypadku tego

ostatniego, przypisane mu czyny nacechowane były bardzo zbliżoną zawartością kryminalną, co czyny przypisane oskarżonemu J.. Zasadnym było zatem, by również dotyczące obu wymienionych rozstrzygnięcia o karze były tożsame w zakresie wymiaru kary i zastosowania środka probacyjnego.

Wobec tego w pkt II. 2. uzasadnianego wyroku, Sąd Apelacyjny zmienił zaskarżony wyrok w **pkt 21** jego części rozstrzygającej, obniżając orzeczoną wobec **oskarżonego M. J. (1)** karę łączną pozbawienia wolności obniża do lat 2 i na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. oraz art. 70 § 1 pkt 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k., wykonanie tej kary wobec oskarżonego M. J. (1) warunkowo zawieszając na okres 5 lat próby.

Ad. pkt II. 3. wyroku

Jak wskazano powyżej w sekcji 3 niniejszego uzasadnienia, w całości zasadne okazało się stanowisko apelującego prokuratora odnośnie potrzeby korekty daty końcowej czynu przypisanego **oskarżonemu M. J. (2)** w **pkt 27** części rozstrzygającej zaskarżonego wyroku. Wobec tego, jako

datę końcową czynu
przypisanego
wymienionemu
oskarżonemu we
wskazanym punkcie
wyroku, przyjęto dzień (...) r.

Ad. pkt II. 4. wyroku

Podobnie zasadne było
– jakkolwiek w tym
wypadku jedynie
częściowo – analogiczne
stanowisko apelującego
prokuratora odnośnie
potrzeby korekty daty
końcowej czynu
przypisanego

oskarżonemu S. M.
w **pkt 38** części
rozstrzygającej
zaskarżonego wyroku.
W tym wypadku,
uwzględniając uwagi
zaprezentowane powyżej
w sekcji 3 niniejszego
uzasadnienia, jako datę
kończącą czynu
przypisanego
wymienionemu
oskarżonemu we
wskazanym punkcie
wyroku, przyjęto dzień (...) r.

**0.15.3. Uchylenie
wyroku sądu
pierwszej instancji**

**0.15.4. Inne
rozstrzygnięcia
zawarte w wyroku**

Punkt rozstrzygnięcia z
wyroku

Przytoczyć okoliczności

Pkt I wyroku

Rację miała apelujący prokurator w tym zakresie, w jakim wytknął, że w części rozstrzygającej zaskarżonego wyroku, kolejnym punktom rozstrzygnięcia następującym po punkcie 42, nadano wadliwą numerację, bowiem oznaczono je zdublowanymi numerami od 29 do 59. Omyłkę tę wytknęła też apelująca obrońca oskarżonego M., nie doszukując się jednakże w tym zakresie naruszenia prawa procesowego, wymagającego zmiany zaskarżone wyroku.

Wbrew stanowisku apelującego prokuratora, przyjęcie przez Sąd I instancji częściowo błędnej numeracji rozstrzygnięć zawartych w wyroku, nie była wadą zaskarżonego wyroku stanowiącą obrazę prawa procesowego, mogącą mieć wpływ na treść rozstrzygnięcia, ale oczywistą omyłką pisarską (za jaką nota bene uznana została przez wymienioną apelującą obrońcę oskarżonego M.). W szczególności nie było tak – jak twierdził prokurator, jakoby wadliwa numeracja kolejnych rozstrzygnięć uniemożliwiła zrozumienie wyroku w odniesieniu do poszczególnych oskarżonych, w tym S. M..

	<p>W tej sytuacji, Sąd Apelacyjny dokonał sprostowania omyłki pisarskiej w zaskarżonym wyroku w ten sposób, że po punkcie 42 jego części rozstrzygającej, nadał kolejnym punktom numerację od 43 do 73, w miejsce błędnie wpisanej numeracji od „29 do 59”.</p>	
6. Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
<p>Pkt IV wyroku</p> <p>Pkt V wyroku</p> <p>Pkt VI wyroku</p>	<p>Oskarżeni D. K., S. M. i T. N. w toku postępowania odwoławczego korzystał z pomocy prawnej obrońców wyznaczonych im z urzędu. Wobec tego, na podstawie przepisów § 4 ust. 1 i 3, § 17 ust. 1 pkt 5 oraz § 20 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz.U. z 2016 r. poz. 1714), obrońcom tym zwrócono koszty obrony udzielonej oskarżonym z urzędu w tymże postępowaniu, uwzględniając przy tym wymóg zwiększenia przyznawanej im opłaty o 20 % za każdy następny dzień rozprawy, co dało kwoty po 1 180, 80 zł (w tym 23</p>	

% VAT) dla każdego z obrońców wymienionych oskarżonych.

Oskarżona J. J. (2) w toku postępowania odwoławczego korzystała z pomocy prawnej obrońcy ustanowionego z wyboru. W przypadku jej sprawy o kosztach procesu za postępowanie odwoławcze orzeczono na podstawie art. 636 § 1 k.p.k. w zw. z art. 632 pkt 2 k.p.k., uwzględniając fakt, że apelacja wniesiona wyłącznie przez prokuratora na niekorzyść uniewinnionej oskarżonej nie została uwzględniona. W przypadku wymienionej oskarżonej zatem koszty procesu obciążały Skarb Państwa. Na koszty te składały się m.in. wydatki poniesione przez wymienioną z tytułu ustanowienia obrońcy w postępowaniu odwoławczym. W tej sytuacji na podstawie przepisów § 11 ust. 2 pkt 5 rozporządzenia z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. z 2015 r. poz. 1800), zasądzone od Skarbu Państwa na rzecz oskarżonej **J. J. (2)** kwotę 1 920 zł, jako zwrot wydatków poniesionych z tytułu ustanowienia obrońcy w postępowaniu odwoławczym, uwzględniając przy tym wymóg zwiększenia przyznawanej jej kwoty stawki adwokackiej o 20

% za każdy następny dzień rozprawy.

Rozstrzygając o kosztach procesu za postępowanie odwoławcze, Sąd Apelacyjny wziął również pod uwagę wynik sprawy, a zatem to, że z wniesionych w sprawie apelacji jedynie dwie uwzględnione zostały w niewielkim zakresie. W tej sytuacji, w myśl przepisów art. 636 § 2 k.p.k. w zw. z art. 633 k.p.k., koszty procesu obciążały wszystkie apelujące strony, w tym oskarżonych w tym zakresie w jakim apelacje ich obrońców nie zostały uwzględnione oraz prokuratora, którzy winni je ponieść stosownie do swojego udziału w sprawie.

W odniesieniu do tej części kosztów w części, która związana była z apelacją prokuratora oraz uwzględnionymi apelacjami obrońców – kosztami tymi obciążono zatem Skarb Państwa.

W odniesieniu zaś do tej części kosztów procesu, która przypadła od oskarżonych w związku z nieuwzględnieniem apelacji ich obrońców, Sąd Apelacyjny – uwzględniając ich sytuację majątkową, znalazł podstawy od zwolnienia oskarżonych z obowiązku uiszczenia tych kosztów na rzecz Skarbu Państwa. Zwolnieniem tym nie

objęto kosztów opinii sądowo – medycznej i sądowo – psychiatrycznej dopuszczonych w postępowaniu odwoławczym, na wniosek **oskarżonego P. K. (2)**. W tej sytuacji koszty tych opinii zasądzono od wymienionego oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa w łącznej kwocie 1 484 zł.

Z tych samych względów, na podstawie art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o kosztach sądowych w sprawach karnych (Dz.U.1983.49.223 ze zmian.), zwolnieniem objęto opłaty za II instancję, za wyjątkiem tych przypadających od **oskarżonych P. A. i M. J. (1)**, co do których zmianie uległa wysokość kar pozbawienia wolności. W ich przypadku zwolnieniem objęto opłaty za II instancję od kary grzywny, na podstawie zaś art. 10 ust. 1, art. 2 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o kosztach sądowych w sprawach karnych (Dz.U.1983.49.223 ze zmian.), wymierzono im opłaty za obie instancje od kar pozbawienia wolności w kwotach po 300 zł od każdego z nich.

7. **PODPIS**

***P. G. (2) P. S. Mariusz
Tomaszewski***